Publicație lunară editată de DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY

DACIA
magazin

Director fondator: Dr. Napoleon Săvescu

Nr. 5 - decembrie 2003

PRIMA DIASPORĂ CARPATO DUNAREANĂ

Pentru **închiderea unui** popor se începe prin **a-i altera, a-i** șterge memoria: îi distrugi **cărțile, cultura,** religia, **istoria** și apoi vine altcineva îi va scrie **alte cărți** îi va **da altă religie,** altă **cultură** îi va **inventa o altă istorie** (de origine latină ori slavică după **moment**ul **politic**). **Între timp** poporul începe să **uite** *ceea ce este* sau *ceea ce a fost*, **iar cei din** jur vor **uita și mai repede: limba** nu va mai fi **decât** un simplu element **de folclor** care, mai devreme sau mai **târziu,** va muri de **moarte naturală.** Noile forme **istorice** vor **aduce** elemente **și simboluri** noi de **adorație** care le **vor îndepărta** pe **cele vechi. Din vechiul uzart** spiritual **vor** rămâne undeva **la** un etaj **inferior al cunoașterii,** numai **câteva cuvinte, expresii,** tradiții, **imprecii, fragmente, nume de** localități, **munți** și ape, **fără un înțeles aparent. Formele** vechi care **cândva, au** deținut valențe transcedentale **ale lui vor fi** deplasate **de formele** noi care **vor dicta componența** și **funcțiile** unui **«popor»** așa cum s-a **întâmplat** cu noi.

Dr. NAPOLEON SĂVESCU

Sumar

Noi nu **suntem urmașii Romei** pag. 1

Un vechi cuvânt lesc în **limbă din apele Mării de Nord** pag. 7

Un dac la Atena pag. 8

Întâia diasporă carpato-danubiană pag. 10

Istoria polemică a românilor Dacici pag. 20

Tătăria – un **toponim străvechi** pag. 26

Adamclisi, altarul împăratului Boerebustas pag. 28

Dacia de azi pag. 29

Istoria neştiută a românilor

NOI NU SUNTEM URMAŞII ROMEI

Dr Napoleon Săvescu
(continuare)

9.Cel mai mare imperiu dacic al erei noastre

În momentul de faţă, când toate popoarele moderne îşi caută cu străşnicie „acte de identitate istorică", ar fi o crimă din partea noastră, a dacilor, să fim nepăsători la ceea ce ne aparţine.

Dacă am auzit de Burebista, Deceneu şi Decebal ca despre cei ce au contribuit la formarea şi menţinerea regatului Dac, iar despre Traian ca fiind cel care a căutat să distrugă civilizaţia dacă prin cucerirea a 14% din teritoriile ei, furându-i tezaurul şi transportându-l la Roma, unde a fost topit (parte din monedele turnate din el fiind date cadou celor ce au luat parte la jefuirea, aşa-zisa „cucerire" a Daciei), să vedem ce s-a mai întâmplat cu marele neam al tracilor (pelasgilor).

În jurul anului 300 după Hristos, marele neam al tracilor, având nucleul dacic ca element conducător, ajunge din nou în fruntea tuturor neamurilor europene şi... ale lumii. Împăratul Galerius cel Bătrân, fiul Romulei (femeie dacă din cetatea Recidava), pe numele lui adevărat Văcarul (Armentarius), după ce primeşte de la Senatul roman titlul de împărat roman, se declară duşmanul numelui de roman considerându-1 impropriu, schimbând numele din Imperiul Roman în acela de Imperiul Dacic,[33] deoarece majoritatea populaţiei acestui imperiu era formată din daci-traci, ca, de altfel, şi armata.

Limba dacică este cunoscută în istorie sub numele de „latina vulgară", fiind de fapt limba imperiului. Scriitorul roman Lactantius în „Romanos Dominarentur"[34]se plânge că dacii nord-dunăreni au ajuns stăpânii romanilor, iar toată suita lui Galerius cel Bătrân provenea din dacii de la nordul Dunării.

Astfel că *din cuceriţi, dacii au devenit cuceritori, schimbând numele imperiului roman în imperiul dacic,* aceasta fiind concluzia celui mai mare duşman al dacilor de atunci, Lactantius, în 325 d.Hr.

Galerius cel Tânăr, fiu al surorii lui Galerius cel Bătrân, a fost numit înainte de a ajunge împărat, cu numele dacic cel adevărat, Dara[35]. Aceşti doi mari conducători ai Imperiului Dacic ridică la Salonic un Arc de Triumf în cinstea apogeului ascensiunii dacice.

Tot nouă, dacilor, ne datorează creştinii libertatea cultului lor. Galerius cel Tânăr, împăratul Daciei în anul 311 d.Hr., eliberează o lege de toleranţă prin care se acordă credincioşilor creştini libertatea cultului, cu condiţia să se roage lui Dumnezeu pentru el şi pentru stat[36]. După preotul D. Bălaşa 37, în timpul celor doi împăraţi Galerius, statul imperial al Daciei se reorganizează în provincii conduse de un voievod („voievod" fiind un cuvânt dac cu sens de luptător, războinic, el corespunzând cuvântului slav „cneaz"). El s-a păstrat de-a lungul secolelor nu numai în istoria noastră, ci şi prin locurile unde am fost şi mai suntem... ca de exemplu, ţinutul Voivodinei inclus azi în Iugoslavia, unde românii locali se luptă pentru eliberarea lui de sub sârbi.

Tot D. Bălaşa, în lucrarea citată, menţionează că între daco-romani, cel dintâi voievod, necunoscut până în prezent, a fost Vlahernus (nume provenind de la cuvântul Vlah, cum, de altfel, încă îi numesc pe macedoneni grecii şi azi cu dispret).

Ca şi cum doi împăraţi daci în fruntea imperiului nu ar fi fost de ajuns, lui Galerius cel Tânăr îi urmează la conducerea noului Imperiu Dac un altul, născut în satul dac Niş de la sudul Dunării, Constantin cel Mare, cel ce ridică Arcul de Triumf de la Roma, pe care apar o parte din figurile comandanţilor daci. Tot el şi-a mutat reşedinţa la SIRMIUM, iar la scurt timp după aceea la SERDICA, în DACIA MEDITERRANEA, despre care va face declaraţia semnificativă: „ROMA mea este SERDICA". Tot el reconstruieşte podul de piatră de peste Dunăre *(construit de străbunul său Burebista şi nu de... Traian)*, adăugându-i un castru cu patru turnuri şi un edificiu cu numeroase încăperi.

De ce oare cineva ar fi avut interesul să cheltuiască sume mari de bani, atunci, în antichitate, ca să reconstruiască un pod acolo, departe peste Dunăre, când *„romanii se retrăseseră deja... iar locurile erau pustii..."* cum le place unor istorici vecini să susţină ...?

Citind cartea d-lui profesor Augustin Deac 38 , „Istoria adevărului istoric", te vezi purtat de la tăbliţele de

la Tărtăria la istoricul român de naţionalitate turcă Ali Ekrem, care vorbeşte de „Oguznam“, cea mai veche chronica turcă, tradusă în limba germană, franceză şi rusă, încă din secolul XVII-lea, dar de care „marii“ noştri istorici nu au aflat încă; în ea se menţionează că în anul 839 exista o Ţară a Românilor…dar unde era ea pe harta Europei ?

Nu am auzit niciodată vorbindu-se de atlasul german din 1826 care arăta popoarele Europei anului 900, unde „Walahii“ se întindeau din Panonia până la Nipru, menţionându-se şi cinci voevodate vlahice.

Ce pot spune de descoperirea scrisorii unui conducător cazar referitoare la sec.VIII-lea în care se vorbeşte de Ţara Ardil cu 100 de ani înainte de sosirea ungurilor (deci numele Ardeal nu vine din ungurescul Erdely).

În anul 1937 la cel de-al II-lea Congres Episcopal romano-catolic din Ungaria s-a vorbit despre lucrarea preotului şi arheologului romano-catolic Lukacs Karoly, care a păstorit 10 ani în zona lacului Balaton (fostul Hercuniates de pe vremea dacilor) şi unde a găsit urme arheologice de : palate, biserici şi conace româneşti din secolul X.

În cronica împăratului Friederich al II-lea Barbarossa, de prin anul 1189 se atestă existenţa unei ţări „Walahia“ între Dunare şi Munţii Carpaţi, descriindu-se cu lux de amănunte graniţele.

Descifrarea de către aromânul Stefanovschi a inscripţiei de pe inelul de aur de la Celei(Sucidava) din judeţul Gorj, precum şi a inscripţiei de pe inelul de la Ezereva, Bulgaria de azi.

Răspândirea credinţei lui Hristos s-a făcut în limba dacă, de către sfântul Andrei, fratele lui sf. Petru, la nordul Dunării, şi de către sf.Pavel, la sudul Dunării, vezi Biblia lui Wilfila (scrisă în limba carpato-dunăreană la începutul secolului IV).

Ce mai putem spune de lucrarea cărturarului dacoromân din sc.IV-lea, Aeticus Dunăreanu, intitulată „Cosmographia“, scrisă în limba româna-dunăreană cu alphabet geto-dac, limba vorbită de cele 3-5 milioane de locuitori de pe vremea lui Burebista?

Noi am vorbit aceeaşi limbă dacă în faţa românilor, goţilor, gepizilor, hunilor şi slavilor şi continuăm să o vorbim cu schimbările care survin în orice limbă în decursul mileniilor.

În raportul diplomatului bizantin Panites Priscus, aflat în anul 448 la curtea neîmblânzitului Atila, se menţionează câteva cuvinte clare dacoromâne ca: meiu, mied, colibă; iar la masa dată de Atila în cinstea diplomaţilor s-a vorbit şi în limba „Ausonica“carpato-dunăreană, dacică.

Ce este cu stema regatului geto-dac, cei doi lei afrontaţi, pe care o găsim până în 1921 pe stema României Mari?

Şi, în sfârşit, ce este cu acel Codex Rohonczy, cronica dacă din secolele XI-XIII, însumând 448 de pagini, scrise în limba carpato-dunareană, latina dunăreană arhaică, cu alfabet geto-dac, pe care dacoromânii îl mai foloseau încă pe vremea lui Vlad Ţepes (vezi Hasdeu). Ea conţine îndemnuri la luptă ale domnitorului Vlad-ca şi al altora-împotriva migratorilor pecenegi (din răsărit) şi a ungurilor (din apus). Se descriu 54 de bătălii victorioase, patria noastră arătându-se ca o ţară bine organizată.

Când oare se va învaţa în şcolile dacoromâne despre aşa ceva?

10.Ei, tracii, au fost daci

Arborele tracic număra peste 200 de triburi, cele mai cunoscute fiind cele ale dacilor, geţilor, ramanilor, bessilor (metalurgişti), latinilor etc.

O interesantă afirmaţie despre daci o găsim la istoricul Dio Casius, care a spus: „Şi iarăşi să nu uităm că Traian - Troian a fost trac veritabil. Luptele dintre Traian şi Decebal au fost războaie fratricide, iar tracii au fost daci“.[39]

După Mircea Eliade, numărul ramurilor giganticului arbore uman al tracilor se ridica la cca. 200.[40] Pr. Dumitru Bălaşa a alcătuit un tabel al acestora, numărând nu mai puţin de 150 de ramuri tracice.

Herodot (425 î.d.H.) considera că „Neamul tracilor este cel mai numeros din lume; tracii au multe nume, după regiuni, dar obiceiurile sunt cam aceleaşi la toţi“.[41]

După victoria grecilor de la Maraton asupra perşilor, regele Xerxes (486-465 î.d.H.) îşi construieşte o mare armată printre care se menţionează de către Herodot şi prezenţa tracilor bithini, din nord-vestul Asiei Mici; aceştia sunt descrişi astfel: „Tracii însoţeau expediţia purtând pe cap căciuli din blană de vulpe, îmbrăcaţi cu hitoane, peste care se înfăşurau cu mantale viu colorate. În picioare şi peste pulpe aveau o încălţăminte din piele de căprioară. Ca arme au suliţe, scuturi uşoare şi pumnale mici“.[42]

Ovidiu în *Tristele* îi surprinde pe tracii geto-daci astfel: „Îi vezi călări, venind şi ducându-se prin mijlocul drumurilor. Între ei nu-i nici unul care să nu poarte tolbă, arc şi săgeţi îngălbenite de veninul viperei. Au glas aspru, chip sălbatic şi sunt cea mai adevărată întruchipare a lui Marte. Părul şi barba lor n-au fost tunse niciodată. Mâna lor dreaptă e totdeauna gata să înfigă cuţitul pe care îl are legat la şold orice bărbat“.[43]

În anul 547 î.d.H., perşii lui Cyrus au înfrânt Regatul Lydiei Tracice din Asia Mică, extinzându-şi stăpânirea spre nord-vest până la ţărmul sudic al Mării Marmara.

Regele Persan Darius I (522-486 î.d.H.) a întreprins o expediţie la nord de Dunăre, iar după acelaşi Herodot, singurii traci care s-au luptat cu el au fost geţii din Scythia Minor (Dobrogea) nelăsându-l pe acesta să se stabilească acolo. L-au atacat atât tracii din Munţii Pangaion, cât şi tracii odomanţi, stabiliţi mai la nord, păstrându-şi astfel

independența.

Peninsula tracică a Chersonesului, (cher-sones = fiii cerului, cei doi Zamolxis), în decursul agitației istoriei va trece de la perși la greci 44.

Confederația tribală a tracilor-odrisi care avusese o evoluție strălucitoare va fi desființată în urma unui război fratricid de regele macedonean Filip al II-lea. Acesta va întreprinde o expediție în ținuturile Dunării de Jos (339 î.d.H.), unde regele get Kothelas i-a dat-o pe fiica sa Meda de soție. Aceiași traci-macedoneni după ce i-au învins pe sciți, încărcați de prizonieri și de vite, întorcându-se acasă traversând Munții Haemus (Balcani) au fost atacați de tracii tribali care le-au luat toată prada rănindu-l grav la picior pe însuși Filip al II-lea.

Patru ani mai târziu, un tânăr trac-macedonean, fiul lui Filip al II-lea, Alexandru Macedon (336-326 î.d.H.), va face și el o incursiune în regiunile de la nord de Balcani, în „Țara Zeilor" - Dacia și, precum tatăl său va da lupte grele împotriva fraților geto-daci al căror rege Syrmos („din Soare") se baricadase pe un ostrov al Dunării cunoscut azi ca „Păcuiul lui Soare" pe care personal l-am colindat prin anii 1973-74 și l-am găsit izolat și straniu.

O echipă de arheologi lucra cu seriozitate și ne explica, mie și prietenului meu ing. agronom Mihai Păpușoi despre misterele locului. Eram pe atunci un tânăr doctor al comunei Roseți, jud. Călărași, așteptând să mai treacă un an pentru a-mi începe stagiatura în chirurgie la București, la prof. Juvara. Il citisem deja, de câteva ori, pe Nicolae Densușeanu, așa că discuțiile noastre au fost aprinse, dar politicoase.

Despre regele Syrmos nu auzisem și nici despre înfrângerea lui de mai târziu, dar originea geto-dacă a numelui lui Alexandru ei nu o știau. Să ne oprim puțin să-i vedem proveniența: Alexan-Dros, „Cel Jertfit Cerbului", precum Cerbul; (lui Orfeu i s-a mai zis și Dros, „Cerbul", și în amintirea sacrificiului său s-a construit teribila tradiție getică a trimiterii unui Sol Curat la ceruri).[44]

Deci Alexandru este un foarte vechi nume pelasgic, carpato-dunărean. El era mesagerul care o dată la patru ani era zvârlit între sulițe și prin moartea lui ducea Zeului Suprem mesajul poporului său.

Carpato-dunărenii în evoluția lor s-au răspândit în jurul nucleului cetății naturale a Munților Carpați, munți greu de trecut, unde aurul, argintul și sarea se găseau din belșug.

Ei, carpato-dunărenii, s-au răspândit peste toată Europa Centrală, de la Alpii Austrieci și din Câmpia Bavariei până în Podișurile Galiției Orientale și până în Stepa Dobrogei, iar de acolo până peste toată așa-zisa Rusie Meridională de la Nistru și până în Kuban (vezi tracii cimmerieni), în Asia Mică, în Insulele Mării Tracice (Egee) care au fost la început populate de ei, pelasgo-traco-arienii carpato-danubieni ajungând până în Nordul Africii (vezi garamanii).[45]

Dar dacă istoria a fost așa de generoasă cu neamul nostru tracic, nu același lucru se întâmplă și cu istoricii contemporani.

Bulgarii, aparent un popor slav, sosit de departe, din Asia, se redescoperă azi, nemaiconsinderându-se invadatorii sosiți în secolul VI d.H., ci, nici mai mult, nici mai puțin decât urmașii tracilor!

Ei nu vor să mai aibă nimic în comun cu neamul slav (or vulgar: bulgar-mongoloid de la Volga).

Citindu-i pe acad. V. Georgiev, prof. A. Fol și pe prof. G.I. Georgiev, descoperi că nici nu au existat traci la Nord de Dunăre, iar ei, bulgarii, au devenit traci prin 1964-1967, extinzându-și istoria cu câteva mii de ani. Și când te gândești că înainte ca fiica fostului lor președinte Jivkov să devină istoriografă, ei, bulgarii, credeau că sunt slavi la origine!

După cum vedem, nu numai „academicienii profesori de istorie" schimbă istoria, ci și fetele președinților comuniști ... și pentru ce, pentru niște interese geopolitice. Nu ar fi fost mult mai simplu să se mândrească cu faptul că ne-au cotropit în secolul al VI-lea d.H., ne-au subjugat și decimat, lăsând în urmă doar un număr mic de supraviețuitori „megleno-românii"? Când vorbești o limbă slavonă (apărută foarte târziu în istoria lumii), cum poți spune că ești trac?! Se știe că de-a lungul râului Marița trăiau tracii odrisi, numele lor fiind menționat până în secolul III î.d.H.

De asemenea, de-a lungul râului Struma trăiau medii - trib din care se trăgea și strămoșul nostru Spartacus, trac ce a clătinat și înspăimântat Roma. Născut în jurul anului 113 î.d.H., absorbit în armata romană, și-a permis un „mic concediu" pe cont propriu, a fost prins și transformat în sclav-gladiator. Fiind la școala din Capua, excelent pregătit și cu suflet trac, nu a acceptat ideea de a muri pe arenă pentru satisfacția „stăpânilor", așa că a evadat împreună cu alți 70 de camarazi, alcătuindu-și o mică armată, cu care a reușit să clatine Imperiul Roman de atunci.

Spaima i-a obligat pe romani, învinși de câteva ori de armata tracului Spartacus, să trimită împotriva acestuia pe Marcus Licinius Crassus și pe Pompei (adus special din Spania).[46] Invins de o armată enormă, Spartacus moare vitejește, în anul 71 î.d.H. lângă Silar, râzând fericit în clipa morții, ca toți dacii. Istoria schimbă câteodată înțelesul unor simboluri, așa că numele eroului nostru trac este preluat de germanii socialiști care înființează, după primul război mondial, „Liga lui Spartacus" (Spartakusbund). Aceștia, în frunte cu Rosa Luxemburg și Carol Liebknecht, vor transforma la 30 Decembrie 1918 „Liga lui Spartacus" în Partidul Comunist German. Ce ironie a sorții! Dar tot ei, germanii, după numai câțiva ani vor avea o nouă idee, aceea de a fura simbolul vieții veșnice, zvastica pelasgică, transformând-o într-un simbol al intoleranței și cruzimii, manifestat în cel mai extremist sens, creând martiri în proporție de masă.

Astfel, vechi simboluri preluate și folosite necorespunzător își pierd aparent valoarea, cum s-a întâmplat și cu vechiul semn hitit carpato-danubian al vulturului cu două capete, adoptat de Bizanț, apoi de huni la formarea

Imperiului Austro-Ungar, etc., etc., pentru ca în zilele noastre să redevină actual, preluat de noul stat rus...

În acest context, trebuie să nu-i uităm pe odrisi, trib tracic din zona Munților Rodopi, care s-au răsculat împotriva Imperiului Roman, în anul 26 d.H.

Lăsându-i la o parte pe bulgarii tracizați peste noapte de fiica președintelui Jivkov și de alți istorici de-ai lor, să mergem ceva mai la sudul teritoriului tracic. Cu privire la numele acestui teritoriu, Herodot spunea: „Elada (Grecia, n.a.) [era un] ținut care mai înainte se numea Pelasgia".[47]

Ei, grecii, sosiți între anii 1900-1400 î.d.H. în patru valuri: aheii, ionienii, dorienii, eolienii, ne-au găsit acasă, pe noi, pelasgii carpato-danubieni, care ne numeam traci (nume prima oară menționat de același Herodot). Ei ne-au învins de mai multe ori, reușind să ocupe partea sudică a Peninsulei Balcanice.

De la noi au luat apoi Asia Mică (vezi războiul împotriva tracilor-ramani locuitori ai Troiei), după cum și insulele din Marea Tracică (grecii schimbându-i numele în Marea Egee; vezi războiul dus de greci sub conducerea lui Temistocle împotriva tracilor-sinthioni).

Revanșa împotriva grecilor ne-a fost adusă de tracul-pelasg Alexandru Macedon (336-323 î.d.H.), care cucerește Grecia și, conform tradițiilor timpului, îi angajează pe învinși în trupele sale.

Acesta reconstruiește într-o perioadă foarte scurtă Marele Imperiu Pelasgic, recucerește Egiptul, Mesopotamia, Persia, India, capitala acestui Mare Imperiu Pelasgic, reînviat, fiind la Pela.

Vremea a trecut și după 2000 de ani, de astă dată „istoricii greci" îl redescoperă pe macedonul Alexandru ca fiind „grec" și îl pun în Panthenon (după 2000 - ani !!!). Dar nici bulgarii nu se lasă, și-l adjudecă și ei pe „strămoșul" Alexandru, considerându-l unul din cei mai mari generali bulgari ai antichității.

Singurii care nu și l-au revendicat pe Alexandru ca fiindu-le neam și strămoș ... sunt românii.

Între timp, pelasgii au devenit și ei greci, precum și tracii (o fi greșit Herodot când îi considera pe traci ca fiind alt neam decât grecii)!

Despre teritoriile locuite de pelasgo-traci, același Herodot spunea: „De la Pădurea Hercinică, limita vestică a spațiului pelasgo-tracic trece prin Alpii Răsăriteni, ocolind Noricum, provincie cu populații predominant dacice și celto-germanice, și apoi coborând la Aquileea (azi Terzo d'Aquileia - Italia), în golful veneților. De aici, limita vestică, sud-vestică a spațiului pelasgo-tracic urmărea țărmul Mării Adriatice, întreg țărmul de vest al Peninsulei Balcanice, până în Creta".[48]

Populațiile, neamurile pelasgo-tracice de la Marea Adriatică, din „ținuturile ilirice", atingeau, potrivit informațiilor lui Strabon, Istrul și Alpii dintre Italia și Germania: „populațiile pelasgo-traco-ilirice încep de la acel lac (este vorba de lacul Constanța, dintre Elveția și Germania de azi, n.a.) alături de care locuiesc vindelicii, retii și helvetii... Amintitul teritoriu (alpino-panonico-iliric), dacii l-au prefăcut într-un pustiu, în urma războiului în care i-au biruit pe boi și pe taurisci - semințiile celtice de sub stăpânirea lui Critasiros. Dacii pretind că ținutul acesta ar fi al lor, cu toate că este despărțit de ei prin râul Parisos (Paar de azi în Germania, n.a.), care vine din munți și se varsă în Istru (Dunăre)...".[49]

Originea acestui popor tracic, căruia geografia și condițiile climatice i-au hărăzit culoarea albă a pielii, menținută cu toate invaziile, încrucișările și suprapunerile orientale, se confundă cu cea a arienilor carpato-danubieni, a vechilor pelasgi, întemeietori ai Europei moderne de azi. În ultima vreme, tot mai mulți cercetători sunt de părere că leagănul vechii Europe este spațiul carpato-dunărean (Marija Gimbutas), în timp ce consideră că spațiul din care au pornit popoarele europene este situat pe teritoriul dintre Valea Dunării, Marea Egee (Marea Tracilor) și Marea Neagră (Marea Getică).[50]

Istoricilor și arheologilor li s-au alăturat și unii lingviști, printre care trebuie amintit Vladimir Georgiev. Importanța tracilor în istorie și a spațiului tracic a fost subliniată științific prima oară de Vasile Pârvan.

Născut la 28 Sept. 1882, în cătunul Perchiu din comuna Huruiești, jud. Tecuci, fiu al unui învățător rural, Vasile Pârvan a fost un alt îndrăgostit de preistoria poporului român. El ajunge la 27 de ani membru al Academiei Române, Profesor de istorie antică la Universitatea din București, Director al Muzeului Național de Antichități. El este autorul sintezei istorico-arheologice despre protoistoria Daciei, pe care a intitulat-o *Getica.* În această lucrare, V. Pârvan a pus în evidență, documentat și convingător, măreția poporului geto-dac. El va muri timpuriu, înainte de a atinge vârsta de 45 de ani, lăsându-ne un tezaur de neprețuit, opera lui științifică.

Din punct de vedere lingvistic, mulți cercetători susțin existența unei limbi ariene, carpato-danubiene (pelasgice) care a stat la originea limbii tracice, cu diferite variante locale. Având în vedere legăturile între limba hitita și limbile ariene, se poate afirma că mișcări de popoare au avut loc de la apus spre răsărit, adică din Europa spre Asia și nu invers. Forma veche a cuvintelor hitite constituie o dovadă că hitiții s-au desprins din trunchiul carpato-danubian, european, pătrunzând în Asia Mică. Sunt suficiente dovezi de natură arheologică și antropologică pentru a îngădui afirmația că, încă din epoca neolitică în spațiul tracic și într-o arie limitrofă acestuia, există o populație autohtonă, din care își trag rădăcinile popoarele istorice europene, iar această populație poate fi considerată din punct de vedere lingvistic ca prearianã.[51] Ținând seamă de faptul că istoricii și arheologii au neglijat, necuvenit, mitologia noastră traco-dacică, precum și alte mitologii cu scrieri epice cum sunt Vedele și Upanișadele sanscrite, consider că introducerea lor în circuitul cercetărilor ar fi în avantajul nostru, al românilor și în special în avantajul iluminării trecutului îndepărtat al continentului european.

Simpozionul internațional de tracologie care a avut loc în Bulgaria (15-

18 Mai, 1998) cu temele de mai jos scoate în evidență cele afirmate de noi mai înainte:

1. Cel mai vechi simbol pretracic găsit în lume - zvastica - 6.000 î.d.H.

2. Primele ornamente şi măşti de aur (tracice) găsite în lume - 3.800 î.d.H. (Karanovo V-VI).

3. 1.600 de tezaure ale regilor traci - cele mai frumoase din lume.

4. Noi splendori tracice.

În *Iliada,* Homer spunea despre traci că „armatele lor străluceau de scuturi de aur şi tezaurele lor erau aşa de prețioase că regele Priam (rege al Troiei tracice) a putut să ia înapoi, de la greci, capul fiului său mort, numai după ce le-a dat acea faimoasă cupă tracică de aur".[52]

Toate marile civilizații au înflorit pe văile unor mari fluvii şi în special la gurile de vărsare ale acestora: cea egipteană pe Nil, cea mesopotamiană, între Tigru şi Eufrat, cea indiană, pe Ind şi Gange, cea chineză, pe Fluviul Galben, iar cea europeană, cu voia sau fără voia „marilor profesori de istorie şi arheologie", pe valea Dunării (Istrului, Danubiului) şi în special în zona deltei acesteia. Acesta este leagănul adevărat al civilizației proto-europene, în străvechea vatră tracică a Carpaților, a Dunării carpatice. Aici veneau grecii în antichitate să-şi caute Lâna de Aur şi bogățiile agricole dunărene. Aici s-a dezvoltat faimoasa Epocă de Aur, cu Cimitirul Eroilor de la Gurile Dunării şi Lăcaşul Zeilor din Cetatea Koga-Ion-ului.

Uitați-vă pe hartă şi veți vedea ce fantastic arată acest spațiu, unde din trupul munților țâşnesc izvoare ce se prefac în râuri care se desfăşoară ca un evantai spre Dunăre, străbătând văi calme şi dealuri molcome, prielnice agriculturii şi păstoritului. De sus, din avion, această rețea hidrografică, având forma de elipsă, seamănă cu un Ou al Genezei. Munți de sare, fără de care sunt greu de conceput viața omului şi creşterea vitelor, reprezentau în antichitate o bogăție mai mare decât aurul, poate cea mai de seamă bogăție pentru oamenii vechimii, bogăția fără de care viața nu poate exista.

Bogățiile solului şi subsolului au făcut ca spațiul tracic să fie râvnit de triburile şi popoarele învecinate - spre acel Eldorado al antichității îşi orientau dorințele jefuitoare vecinii. Invadatorii europeni au venit şi încă vin de la răsărit, mişcările dinspre sud spre nord fiind determinate nu atât de cauze economice, cât de modificări ale climatului, de schimbarea florei şi faunei. Precum orice pom ce dă roade şi semințe caută să le răspândească în preajmă, aşa şi neamul nostru, al daco-tracilor, prin triburi prolifice, a rodit şi s-a răspândit fie la marginea teritoriului său de viețuire, fie deplasându-se la distanțe mai mari până în Asia ori trecând strâmtorile Bosforului şi ale Dardanelelor până în Anatolia; aşa au ajuns ramano-dardanii să ridice oraşul cetate Troia, iar brigii să alcătuiască o „filială" care a luat numele de Frigia; mysii nu erau altceva decât o fărâmă a moesilor din sudul Dunării; mesapii, iapygii şi veneții din Italia de răsărit erau surplusuri ale traco-ilirilor din Dalmația şi din Panonia (unde a existat statul Rama - până la venirea ungurilor, după cum atestă o serie de surse toponimice).[53]

Extinderea neamului carpato-danubian se poate asemăna cu o explozie atomică, avându-şi epicentrul acolo, acasă, în Țara Soarelui, în Daksha presanscrită, ariană. Îi vom găsi pe strămoşi pe râul Hipanis (Bug) şi Borystene (Nipru). Cimmerienii vor fi împinşi de sciți spre sud, dar şi ei, sciții, se vor topi în marea populație tracică, tracizându-se, lăsând în urma lor doar ... un nume. Ei tracii care se întindeau spre apus până la Oceanul Atlantic, au pătruns şi pe Valea Vistulei, întemeind cetăți ca Getidava; alte ramuri ca etruscii şi veneții se vor îndrepta spre Valea Padului. Peninsula Italică au cucerit-o de cel puțin patru ori, ultima dată sub conducerea străluciitorului raman Enea - plecat din zona Oltinei (Dobrogei de azi) ori, după Homer şi Virgilius, de la Troia. Când Demostene şi Ificrate socoteau ca o cinste faptul că mamele lor fuseseră trace, când grecii „ne împrumutau" zeii schimbându-le doar numele, înfruptându-se din plin din miturile şi credințele geto- dacilor, cum să nu ridicăm vocea azi, noi urmaşii acelor daco-traci, şi să spunem lumii adevărul? De ce să tăcem, umiliți şi furați de al nostru trecut glorios din dorința „inteligentă" de a nu ne supăra „vecinii"? Cine au fost şi cine sunt ei vecinii?!

Niciodată un popor umil şi fricos nu a fost respectat, niciodată un iepure nu va sta alături de un lup! Este timpul să ne trezim, să ne scoatem ochelarii de miopi, primiți de la vecini, şi să ne uităm cu mândrie, acolo, departe în trecut, redescoperindu-ne şi mândrindu-ne cu noi înşine. Nu este nimeni în toată Europa, care să aibă o istorie mai veche, mai frumoasă şi mai fantastică ca a noastră.

Noi nu trebuie să uităm că suntem aici, pe acest pământ european primii, înaintea grecilor, italienilor, francezilor, germanilor or turcilor, înaintea englezilor or slavilor.

Ei toți, nou-veniții, doresc ca noi să nu fi existat; astfel ca ei să aibă drepturi! Ei spun că Transilvania a fost lipsită de populație, iar ei au venit şi au locuit-o. Ei ne încurajează în naivitatea noastră să credem că de fapt noi am apărut după 106 d.H., prin unirea dintre „doi bărbați" Traian şi Decebal, Traian - cuceritor a 14% din teritoriul Daciei, în urma unui război fratricid.

E timpul să realizăm că noi avem istoria noastră, cu mii şi mii de ani înaintea sosirii romanilor pe câțiva kilometri din teritoriul Daciei; istoria noastră a început atunci, de mult, când noi am început să făurim Europa, să cucerim Asia: China, India şi Japonia, Anatolia, Sumerul şi Asia Mică, Palestina şi Mesopotamia, Nordul Africii.

Aceasta este istoria noastră, a carpato-danubienilor, pelasgilor, tracilor, daco-românilor. Noi, daco-românii, reprezentăm coloana vertebrală a istoriei lumii contemporane.

■

Broadway Medical Office

21-26 Broadway, L.I.C. NY 11106 • (718) 932-1700

10 camere pentru diagnosticare, tratament şi chirurgie

NAPOLEON SĂVESCU, MD
Medicină Internă, Mică Chirurgie

RITHA ALHINDAWI, MD
Chirurgie generală şi laparoscopie

DAN CIMPONERIU, MD
Gastroenterologie Hepatologie

MIRCEA GOLÎMBU, MD
Prof. Urologie New York University

LIVIU GEORGESCU, MD
Reumatologie-Artrită

RICK SINGH, MD
Neurologie

ALINA STANCIU, MD
Oftalmologie

DAVID GOLDHABER, MD
Podiatrie

CABINETUL NOSTRU ESTE DOTAT CU ECHIPAMENT NOU ŞI MODERN PENTRU:

- X-RAY • EKG
- SPIROMETRIE (Evaluări Pulmonare)
- SONOGRAFII Abdominale, de Rinichi şi Cardiace
- CARDIOTRACE (EKG prin telefon)
- 24 de ore HOLTER MONITOR
- SIGMOIDOSCOPII şi PAP SMEAR
- TENS (Stimulare electrică)
- ULTRASOUND
- TIMPANOMETRIE

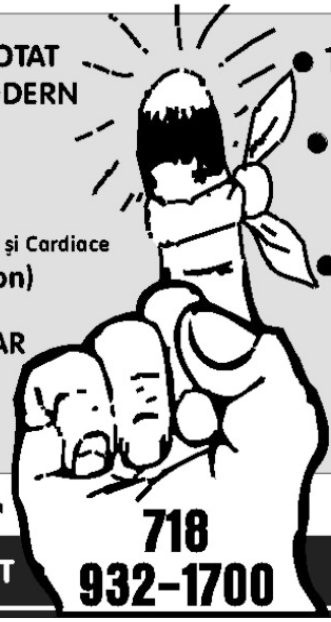

- TOATE TESTELE DE SÎNGE şi URINĂ
- TESTE PENTRU DEPISTAREA CANCERULUI DE COLON şi UTER
- TESTE PENTRU AIDS

Rezultatul în 24-48 ore

TRATAMENTE SPECIALIZATE

Luni-Vineri 10am - 8pm * Sîmbătă 10am - 4pm

www.dr-savescu.com

NU ESTE NECESAR APPOINTMENT

718 932-1700

Se acceptă Medicare şi Majoritatea Asigurărilor Medicale

O NOUĂ ATLANTIDĂ?

UN VECHI AŞEZĂMÂNT IESE LA IVEALĂ DIN APELE MĂRII DE NORD

A rămas ascuns, mai bine de 10.000 de ani, dar în sfârşit, o scufundătoare l-a descoperit pe fundul mării, între nisip, alge şi pietre. Cel mai antic aşezământ scufundat a fost descoperit în faţa coastelor Angliei, care poate conţine secretele unei Atlantide reistorice.

Descoperirea a fost făcută din întâmplare de o arheoloagă engleză de 34 de ani, Penny Spikins, care lua lecţii de scufundare cu cîţiva colegi, în acea porţiune de mare din faţa portului Newcastle, în nord-estul Angliei. Conform experţilor, este vorba despre prima dovadă concretă despre existenţa aşezămintelor umane din timpul epocii de piatră, în acea regiune care astăzi este Marea de Nord.

Astăzi, acele pământuri sunt complet sub apă, dar acum 5.000-10.000 de ani în urmă, înainte de ridicarea nivlului mării, ele acomodau populaţii mezolitice, care au existat între sfârşitul ultimei ere glaciare şi începutul epocii agricole.

„Ştim că există o Atlantidă preistorică pe fundul Mării de Nord, unde un timp, o suprafaţă de dimesiunea actualei Marii Britanii era conectată de continentul populat de fiinţe umane şi animale preistorice“, a spus David Miles, arheologul principal a autoritarei asociaţii English Heritage (Moştenirea Engleză).

Nu este clar dacă aşezământul descoperit de Spikins este în realitate Altantida preistorică despre care vorbeşte Miles, dar el a subliniat că „descoperirea constituie un prag de unde se poate pleca la descoperirea acestei lumi necunoscute“.

Până acum, arheologii aveau cunoştinţă doar de un singur aşezământ mezolitic acoperit de apele Manicei, în faţa Southampton-ului, în sudul Angliei.

Domeniul găsit de Spikins conţine două aşezăminte: unul se află la capătul unei mase pietroase chiar la malul mării provenind de la începutul perioadei mezolitice (între 8.000 şi 10.000 de ani), celălalt - la aproape 100m distanţă de mal şi cam 500 m departe de coastă - provine de la sfârşitul mezoliticului (între 5.000 şi 8.500 de ani).

„Am observat multe bucăţi de cremene sub mine, pe fundul mării - a comentat arheoloaga aspirantă, amintindu-şi de descoperirea făcută luna trecută. Unui ochi neexpert acestea ar părea să fie pietre ordinare, care se găsesc de obicei pe plajă, dar în realitate erau ceva extraordinar“. Obiectele de cremene recuperate, care se aflau la o adâncime de opt metri, cuprindeau, printre altele, o piatră pentru fabricarea lamelor de cuţite, diferite obiecte de tăiat şi un vârf de lance.

LUMINIŢA SAVA

DORIŢI SĂ PRIMIŢI ACASĂ CU REGULARITATE PUBLICAŢIA NOASTRĂ ?

NIMIC MAI SIMPLU !

Pentru a vă abona la publicaţia DACIA MAGAZIN, trimiteţi prin mandat poştal suma de 180.000 de lei, pe adresa Daniela Gridan 2600, Orăştie, Piaţa Victoriei, nr. 20, cu menţiunea „abonament Dacia Magazin“. Astfel veţi primi la adresa indicată pe mandatul poştal în spaţiul destinat corespondenţei 12 numere din Dacia Magazin.

ADEZIUNE

Data:

Numele:

Prenumele:

Adresa:

Tel./Fax.:

E-mail:

Născut(ă)în:

La data

Profesia:

Am luat cunoştinţă de prevederile statutului societăţii şi doresc să devin membru al acesteia. Declar că nu voi angaja oficial societatea din iniţiativă proprie.

DACIA REVIVAL INTERNATIONAL SOCIETY

Dr. ***NAPOLEON SĂVESCU***
Fondator, Preşedinte
Pr. ***THEODOR DAMIAN***
Director
Ing. ***FLAVIU RIŢIU***
Director
Ing. ***MARIUS SPRINCEANĂ***
Director Tehnic
Dr. ***NICK STOIAN***
Director Relaţii Publice
Jud. ***TUDOR PANŢIRU***
Fost Ambasador al Moldovei la U.N., International Legal Counceler
Ing. ***ANDREI VARTIC***
Director, Fondatorul Institutului Civilizaţiei Dacice - Chişinău
Gen. ***NICOLAE SPIROIU***
Prim Consilier
Dr. ***LUCIAN DAJDEA***
Consilier, Relaţii cu Comunităţile Daco-Româneşti
TIBERIU FRAŢILĂ
Consilier, Relaţii Publice
PhD. ***MARIA MARINESCU***
Secretar General
Av. ***DAN DIMA***
Consilier Legal
Dr. ***VICTOR SUCIU***
Consilier Financiar

PATRONI-2002
Dr. ***DAN CIMPONERIU***
Dr. Ştiinţe Economice
GEORGE PĂUNESCU
Dr. ***MIHAIL RUDEANU***
Ing. ***LUMINIŢA SAVA***
Dr. ***NICK STOIAN***
Ing. ***ELIAS WEXLER***

Un dac la Atena

–rezumat scris al unui roman nescris–

Pe la mijlocul secolului întâi de după Naşterea lui Hristos, sfatul bătrânelor căpetenii ale neînfricaților daci de la Sarmizegetusa, socotind vremea şi drumul stelelor pe cer după calendarul soarelui de andezit din inima sanctuarului strămoşesc, hotărăsc să-l trimită pentru a treia oară pe mai tânărul şi destoinicul Getis la Atena, însărcinându-l cu mai multe treburi în interesul Daciei, legate, printre altele, şi de baterea şi turnarea în tiparele Greciei a unei noi serii de kosoni de aur pentru daci. Şi de această dată, Getis este însoțit în lungul şi neprevăzutul drum de sfetnicul Duros.

Coborând din munți, Getis şi însoțitorul său, după ce trec Istrul şi străbat Tracia şi Macedonia, ajung în sfârşit, cu destulă greutate, în metropola grecilor. După ce au luat legătura cu oamenii de încredere, pentru îndeplinirea misiunii lor, Getis şi Duras îşi îngăduie până la ziua plecării să străbată drumurile şi piețele Atenei, pentru a cunoaşte mai bine capitala şi cetatea înțelepciunii lumii.

Tocmai atunci, venind din Asia Mică şi trecând prin Filipi, Tesalonic şi Bereea, ajunge în Atena şi Sfântul Apostol Pavel cu câțiva dintre ucenicii şi însoțitorii săi. În vremea când îi aştepta pe Sila şi pe Timotei, văzând cetatea „plină de idoli“ şi sinagoga de îndoială, față de Evanghelia pe care o vestea, Sfântul Apostol Pavel ajunge lângă celebrul altar atenian al „Dumnezeului necunoscut“. Din rânduiala Providenței, care voieşte „ca toți oamenii să se mântuiască şi la cunoştința adevărului să vină“, lângă acel altar se aflau, în ziua şi ceasul şi clipa aceea şi Getis cu însoțitorul său. De la altar, o rază din lumina Damascului alunecă prin privirea apostolului şi se opri pe chipul dacului Getis. Îndată ochiul soarelui de la Sarmizegetusa căuta prin ochii lui Getis fața Sfântului Pavel.

Nu-şi vorbiră, dar chipul unuia trecu în sufletul celuilalt! Soarele de andezit al dacilor căuta lumina Damascului. Noaptea, Getis avu un vis, în care văzu în lumina reflectată a soarelui de andezit capul de lup al stindardului dacic, atârnând de o Cruce!

A doua zi, alături de mulțimea filozofilor, înțelepților, curajoşilor şi întâmplătorilor din Atena, se afla în Areopag, din aceeaşi rânduială a Providenței şi Getis împreună Duras. Cuvintele predicii Sfântului Apostol Pavel, invitat de epicurei şi stoici, cădeau rând pe rând şi în pământul cel bun al Daciei, prin auzul lui Getis, al cărui suflet se răcorea, se înviora şi se adăpa din harul cuvântării „semănătorului de cuvinte“ din Tars. Lui Gentis i se păru că predica Sfântului Pavel din Areopag se rostogolea val după val printre pietrele, altarele şi sculpturile Atenei şi peste inimile împietrite ale atenienilor, precum apa limpede şi rece a Sargeției natale, peste pietrele neînfricaților daci „nemuritori“.

Fiecare cuvânt al apostolului era ca un nor luminos care-i înaripa şi-i purta sufletul spre înălțimi nebănuite. „În El trăim şi ne mişcăm şi suntem!“ Deasupra Atenei, soarele strălucea mai frumos ca niciodată. Într-o clipă i

se păru că este răpit şi se văzu îngenuncheat pe marginile soarelui de andezit. O lumină îi cuprinse sufletul mişcându-i inima în iubire, iar din ochii săi izvorau şi curgeau nesfârşite lacrimi pe piatra soarelui de la Sarmizegetusa. Îşi reveni văzând lespedea Areopagului de sub picioarele lui, stropită şi udată de propriile-i lacrimi. Un râu al vieţii trecea pe dinaintea lui. I se păru că Sfântul Pavel în vreme ce vorbea atenienilor, era dincolo de râu, iar el se afla dincoace. O larmă neaşteptată îl trezi, iar cuvintele ce se desluşeau din mulţime: „Despre asta, te vom asculta altădată“, i se părură ca o stavilă care opriră curgerea râului şi puseseră capăt predicii Sfântului Apostol Pavel din Areopag.

Printre râsetele filozofilor, la auzul cuvintelor despre Judecata de apoi şi Învierea din morţi, Sfântul Pavel ieşi din mijlocul lor. „Iar unii bărbaţi, alipindu-se de el, au crezut, între care şi Dionisie Areopagitul şi o femeie numită Damaris şi alţii împreună cu ei“ (Faptele Apostolilor 17,34) – între care şi Getis. Mai înainte ca Sfântul Pavel să plece din Atena la Corint, între cei puţini care primiseră botezul creştin, se numără şi Getis. Ar fi vrut să rămână nedespărţit de Sfântul Pavel, dar glasul lui Hristos îi vorbi prin conştiinţă: „Întoarce-te acasă şi povesteşte cât bine ţi-a făcut ţie Dumnezeu“.

După câteva zile, luându-şi rămas bun de la creştinii din Atena, Getis trebui să purceadă pe drumul de întoarcere spre Dacia. Însoţit de Duras, ajunseră la Berea, întărindu-şi sufletele în sânul comunităţii creştine de aici. Apoi la Tesalonic, unde de asemenea, Duras s-a învrednicit să primească botezul aici. Continuându-şi drumul înapoi spre Macedonia şi Sardica Traciei, creştinii Getis şi Duras, ca alţii Luca şi Cleopa, au ajuns în Dacia. Despre cele ce văzuseră, auziseră şi se petrecuse cu ei, îndrăzniră a spune încă din primele zile ale întoarcerii lor la Sarmizegetusa. Toţi cunoscuţii se bucurară de sosirea lor cu bine, minunându-se de schimbarea şi înnoirea vieţii lor.

Un dor mistuitor după Sfântul Apostol Pavel începu să aprindă inima lui Getis. Era semnul rugăciunii apostolului neamurilor pentru el. Munţii Daciei i se părură mai frumoşi ca totdeauna, râurile mai limpezi, oamenii mai buni, florile mai minunate, animalele mai blânde şi cântecul păsărilor mai dulce. Ziua ascuns şi noaptea în taină, rugăciunile lui Getis, îngenuncheat pe lespedea soarelui de andezit, se ridicau însoţite de foşnetul fagilor şi de murmurul izvoarelor şi vegheate de lumina lunii şi a stelelor, spre „Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacob“, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Treimea cea de o fiinţă şi nedespărţită, descoperit în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel propovăduit de Sfântul Pavel şi de toţi apostolii, pretutindenea.

Trecuseră ani. Getis străbătu davele dacice de la munţi şi din şesuri „Ţării-dintre-râuri“, vestind pe Hristos. Jertfa Lui, Învierea Lui şi A Doua lui Venire. Numărul celor ce primiseră botezul în vadurile Sargeţiei, ale Râului Mare şi ale Râului Galben, crescuse. Dar curând începuseră războaiele romanilor lui Domiţian şi Traian cu dacii. Getis se ruga şi pentru unii şi pentru alţii. Duras murise. De la soli ai lui Decebal trimişi la Roma, Getis află despre moartea Sfântului Pavel în vremea lui Nero. Vestea îl cutremură, dar îl şi linişti, ştiind că de acum înainte are un ales mijlocitor pe lângă tronul Împăratului cerurilor.

Ajuns la adânci bătrâneţe, presbiterul Getis fu martor războiului din 101-102. Între prizonierii romani, află că sunt şi creştini. Pentru aceştia, dar şi pentru ceilalţi, mijloci stăruitor şi cu succes la Decebal. Pacea însă fu scurtă.

Flamurile armatei romane ameninţau din nou vatra şi glia dacică. Veniră anii 105-106 şi odată cu ei, asediul Sarmizegetusei.

În rugăciunile nopţii de dinainte de cucerire, pe piatra soarelui de andezit, Getis văzu o cruce de foc. În zori, cetatea fu din nou asediată şi incendiată. La asfinţitul vieţii sale şi în răsăritul unei noi istorii, lui Getis i se descoperi în vedenie, în flăcările Sarmizegetusei, firul vieţii şi destinul noului popor daco-roman ce prinde a se naşte, cu toate nodurile lui istorice, până la Parusie.

Getis se închină, mulţumi şi se rugă lui Dumnezeu. La răsăritul soarelui, i se duse vestea despre moartea şi sfârşitul lui Decebal. La auzul acesteia, precum preotul Eli din Biblie, îndurerat, dar şi împăcat cu sine şi „sătul de zile“, Getis se săvârşi lângă zidul cetăţii, dându-şi sufletul în mâinile lui Hristos. Cel propovăduit de Sfântul Pavel în Atena.

Câţiva creştini, romani şi daci, îi luară trupul şi-l îngropară în ascuns sub rădăcina celui mai bătrân stejar, pe a cărui coajă, înspre Răsărit, însemnară o Cruce.

Daniil Partoşanu
Episcop administrator

DIN VIAȚA DACILOR

Căsătoria

Prof. Mirela Lăscoiu

Precum în viața omului modern căsătoria are un rol important, tot aşa trebuie să fi avut şi în viața omului antic. De felul organizării şi normelor ei depind aspecte esențiale, care dețin o importantă pondere în definirea portretului moral al geto – dacilor.

Textele antice atestă faptul că tracii practicau poligamia. Într-unul dintre fragmentele păstrate din opera lui Heraclit din Pont aflăm despre traci că „fiecare se căsătoreşte cu trei sau patru femei. Sunt unii care au treizeci de soții. Ei le folosesc ca pe nişte sclave. Au legături trupeşti cu numeroase femei şi se unesc cu ele pe rând. Femeia spală şi serveşte pe bărbatul cu care a trăit. Cele mai multe, după împreunare, se culcă pe pământ. Dacă vreuna dintre femei este nemulțumită, părinții îşi pot lua înapoi fata, după ce restituie ceea ce au primit pentru ea. Căci oamenii îşi mărită fetele în schimbul unui preț. La moartea bărbatului, femeile sunt moştenite, întocmai ca celelalte lucruri."

De la Menandru, cel mai de seamă autor de comedii, după Arisofan, aflăm că printre tracii poligami se înscriu şi geții. Într-un fragment dintr-o piesă al cărei nume nu se cunoaşte, foarte probabil un sclav spune: „Aşa suntem noi, tracii toți, şi mai ales geții – mă mândresc că mă trag din neamul acestora din urmă: nu suntem din cale afară de cumpătați. Nici unul dintre noi nu ia o singură femeie, ci zece, unsprezece sau douăsprezece, şi unii chiar mai multe. Când se întâmplă să moară cineva care n-a avut decât patru sau cinci neveste, oamenii din partea locului spun: bietul de el n-a fost însurat, n-a cunoscut iubirea".

Acest text este reprodus şi de Strabo, care ne spune că: „Menandru, desigur, n-a plăsmuit ceva, ci a respectat realitatea istorică", iar după încheierea citatului adaugă: „susținerile acestea sunt întărite şi de alții", fără să precizeze la cine anume se referă.

În legătură cu faptul de a avea mai multe femei trebuie adăugat şi textul lui Arrian care, citându-l pe Eustațiu, ne spune că: „la traci era obiceiul să aibă multe femei, în aşa fel că de la multe femei să aibă mulți copii – iar obiceiul acesta se spune că îşi trage obârşia de la regele Doloncos, care a avut mulți copii de la multe femei."

Din textele antice aflăm mărturii şi cu privire la modalitatea de încheiere a căsătoriilor. Pomponius Mela, referindu-se la traci în general, spune: „fetele de măritat nu sunt date bărbaților de către părinți, ci în mod public sunt cumpărate spre a fi luate în căsătorie sau vândute (cu zestre). Se face (târgul) într-un fel sau altul, după cât sunt de frumoase şi de cinstite. Cele cinstite şi frumoase au un preț bun. Pentru celelalte se caută cu bani cineva care să le ia de soție." Acelaşi lucru îl aflăm şi de la Solinus: „femeile de măritat se duc la bărbați nu după hotărârea părinților, ci acelea care se disting prin frumusețe cer să fie vândute la mezat şi, după ce li se îngăduie să se stabilească valoarea lor, se căsătoresc nu după obiceiuri, ci după prețurile oferite; iar cele năpăstuite din pricina urâțeniei lor îşi cumpără cu zestrea lor soții cu care se mărită."

De la Herodot aflăm că tracii crestoni „pe fete nu le păzesc, ci le dau voie să aibă legături trupeşti cu bărbații care le plac. Îşi păzesc însă nevestele cu străşnicie, cumpărându-le cu mulți bani de la părinți."

Din textele citate reiese că la traci se practică poligamia, obicei prezent şi la geto – daci. Fără îndoială însă că sunt exagerate afirmații ca ale lui Heraclit din Pont, care vorbeşte de unii care au treizeci de soții sau cele ale lui Menandru, după care geții ar avea zece, unsprezece sau douăsprezece neveste şi chiar mai multe. Menandru spune acest lucru într-o comedie şi deci intenția lui era de a

exagera în scop estetic, altfel cum s-ar putea interpreta afirmația că un get care n-a avut decât patru sau cinci neveste, la moarte, este plâns pentru că n-a fost însurat şi nu a cunoscut iubirea.

Despre poligamia tracilor, Herodot şi Pomponiu Mela vorbesc în legătură cu obiceiurile de înmormântare care, după cum am arătat, sunt confirmate arheologic şi la geto – daci, numai că nu este vorba de întreaga colectivitate, ci numai de vârfurile ei. Se pare că regii şi aristocrații au avut mai multe soții, un obicei întâlnit şi la alte popoare.

Poligamia practicată o vreme probabil că a fost ulterior abandonată, însă fără să putem preciza când anume. Poate printre reformele inițiate de marele rege Burebista să fi fost şi interzicerea practicării poligamiei. Sigur este faptul că în a doua jumătate a secolului I a. Chr. nu mai exista, de vreme ce într- o odă a lui Horațiu citim:

„La ei (la geți) soția cea de-a doua este blândă şi ia samă

De copiii mici din casă care sunt lipsiți de mamă,

Şi femeia cea cu zestre nu-i stăpână pe bărbat

Nici şi-mperechează traiul cu vreun tânăr destrămat,

Zestrea mare pentru dânşii e virtutea părintească.

E iubirea şi credința înfrânând pofta trupească,

Căci păcatul adulterului, cu îndemnu-i orbitor

Se răscumpără cu moarte, după datinile lor."

Din textul lui Horațiu rezultă că la geto – daci familia era patriarhală, patriliniară şi monogamă. Femeia trăia în casa soțului, iar descendenții erau tratați unilateral prin tată. La moartea mamei, copiii rămâneau în casa tatălui, însă la moartea soțului, după relatarea lui Heraclit din Pont, femeia va fi moştenită ca şi celelalte lucruri. Virtutea femeii era prețuită pentru că adulterul se plătea cu moartea.

Cu privire la femeile trace, Heraclit din Pont ne spune că ele sunt folosite de soții lor ca nişte sclave. Femeile sunt cele care îi servesc şi îi spală. Despre servituțile pe care le îndeplinesc femeile geto – dacilor ne vorbeşte Trogus Pompeius atunci când ne spune că „regele Oroles i-a pedepsit pe daci să facă soțiilor lor serviciile pe care mai înainte acestea obişnuiau să le facă lor." Asemenea servicii erau de fapt foarte grele. Femeile sunt cele care, după relatarea lui Ovidiu, macină grâul cu râşnița de mână şi tot femeia este cea care „pe vârful capului duce ulcioarele grele cu apă." Despre condiția socială a femeii ne vorbeşte şi marele filosof Platon care, referindu-se la traci, ne spune că ei, ca şi multe alte neamuri, „pun femeile să lucreze pământul, să pască vacile, oile şi să slujească fără a se deosebi întru nimic de sclavi." Referindu-se la obiceiurile celților, ale tracilor şi ale sciților, Strabo ne spune că „femeile muncesc şi ele la câmp şi de îndată ce au născut, îi slujesc pe bărbați, punându-i să stea culcați în locul lor. Adesea ele nasc la muncile câmpului. Spală copilul, şezând pe vine lângă apa vreunui râu, şi-l înfaşă."

O informație importantă pe care o aflăm tot de la Strabo se referă la bărbații care nu se căsătoresc. „Unii traci – spune Posidoniu – îşi petrec viața fără să aibă legături cu femeile, numindu-se «ctistai»; ei sunt onorați şi socotiți sacri, trăind, aşadar, feriți de orice primejdie. Pe toți aceştia poetul i-a numit «strălucitii mulgători de iepe», «cei care se hrănesc cu lapte», «cei care duc viața sărăcăcioasă» şi «oamenii cei mai drepți». Îi numeşte «abii» mai ales pentru că trăiesc departe de femei, fiind încredințați că o viață singuratică de om necăsătorit e o viață numai pe jumătate, ca şi casa lui Protesilaus, numai pe jumătate casă, pentru că [acesta murind] este văduvită de el."

Nu avem motive să credem că situația femeii geto – dace se deosebea de cea a tracelor. În concluzie, se poate presupune că obiceiul era acelaşi ca şi la toți tracii, şi anume ca bărbații să-şi cumpere soțiile de la părinții lor pentru care plăteau sume diferite, în funcție de frumusețe, cinste şi alte calități, aprecierea prețului făcându-se în mod public. Horațiu ne vorbeşte despre zestrea femeilor dace, care nu le făcea însă stăpâne ale bărbaților lor. Din relatarea lui Herodot reiese că moralitatea fetelor înainte de căsătorie nu era controloată, contrar cu ceea ce spune Pomponius Mela, şi anume că prețul plătit pentru o femeie era atât în funcție de frumusețe, cât şi de cinste. Sigur era însă că după căsătorie femeile erau „păzite cu străşnicie", după cum ne spune Herodot, iar adulterul era plătit cu pedeapsa capitală.

■

Ţara Haţegului, cu Apusenii şi Poiana Ruscăi

– insulă a fostului Ocean Tethys, insulă a dinozaurilor–

Prof. Gligor Haşa

Se înmulţesc presupunerile, ipotezele, teoriile, dar şi argumentele aduse de cercetare sau întâmplare, conform cărora spaţiul României, şi, mai cu seamă, cel al Ţinutului Hunedoarei, este leagăn al vieţii pe pământ şi al începuturilor civilizaţiei omeneşti. Aici, în oceanul primordial Tethys, a existat o insulă din care făceau parte Ţara Haţegului, de la Porţile de Fier ale Transilvaniei sau (atenţie!) Porţile Marmuce (mării moarte), cu prelungire peste Munţii Poiana Ruscăi şi parte a Apusenilor, cu metaliferii şi Zarandul. În acest ocean primordial, din insula amintită, Depresiunea Haţegului pare să fi fost o lagună extrem de favorabilă vieţii, fiindcă numai aşa se explică neasemuitul depozit al „Erei Dinozaurilor“ de la poalele Retezatului şi Munţilor Poiana Ruscăi, munţi cu roci formate la sfârşitul erei Mezozoice, corespunzător perioadei dintre 70 şi 65 milioane de ani. Savanţii s-au pus de acord că din fostul ocean Tethys a rezultat Mediterana şi marea Sarmatică, devărsată apoi la ruperea catenelor munţilor la Porţile de Fier ale Severinului, pe Văile Oltului, Jiului, Mureşului, în lacul cu apă dulce care era, pe atunci, Marea Neagră.

Până a nu recurge la dovezi şi argumente mai recente, credem că e mai potrivit să apelăm la istoriografia greco-romană, dar şi la istoricii români, începând cu Nicolae Densuşianu, ca să ajungem la fragmentele hidrografice ale Oceanului Primordial şi, astfel, să dezlegăm multe necunoscute, devenite azi, în era uimitoarelor descoperiri, semne de întrebare, dar şi motive de cercetare la zi. La grecul Pindar, Columnele lui Hercule poartă numele de Gadira; faimoasa strâmtoare, prin care râul cel mare al Europei se vărsa din fosta Mare Sarmatică sau Panonică în Marea Neagră, poartă numele de Porţile de Fier. Nu departe de aici, în Ţara Haţegului, apar alte Porţi de Fier. Ambele se aflau în Ţara Arimilor (Întâii noştri strămoşi din spiţa Omului Sapiens). Vorbim despre Istru, respectiv Danubiu, Donaris – Dunăre, numit de către cei vechi Oceanos patamos. Aceste porţi sunt descrise de grecul Suidas ca nişte stânci ale unui munte scufundat comparate cu Strâmtoarea Scyla din Sicilia. Limba română numeşte obstacolele naturale de stânci şi pietre aflate de-a curmezişul unui râu, fie el Oltul, fie Jiul, Mureşul şi, probabil, Someşul, gard; de aici la „gadir“ cât mai e? Mai cu seamă că în limbile provenite din sanscrită, înseamnă acelaşi lucru. Recent, cercetări acvatice ultrafostificate în Marea Neagră, demonstrează că ea a fost cândva un lac interior, cu apă dulce, pe care o are şi acum în adâncuri, până când, în urma unui cataclism, care poate coincide cu potopul, s-au rupt catenele munţilor la Bosfor şi în Carpaţi, apa sărată a Mediteranei făcând din lac, Marea Neagră ş.a. Locuitorii Serbiei, moştenitorii culturii vechii romanităţi sud-dunărene mai numesc şi astăzi aceste cataracte cu termenul, corupt, Gherdapuri (adică tot garduri).

Hai, să zicem că aceste sunt, deocamdată, speculaţii. Dar cum ne putem explica faptul că argonauţii căutau „lâna de aur“ la Dunărea de Jos venind din Mediterana?! Fără să treacă prin, atunci, inexistentul Bosfor?! Metaforic, lâna de aur era proprietatea în foiţe de aur, sau fire de aur a regelui Aiete, care avea şi un berbec de aur masiv, cum aflăm de la Pindar, Ovidiu şi Valeriu Flacc. Celebrul oracol Pelasg din Delphi porunceşte aducerea „lânii de aur“ drept sentinţă pentru toate seminţiile pelasge de pe teritoriul Eladei. Multe dintre enigmele constând în misiuni cavalereşti sacre din vechea Eladă se petrec la Dunărea de Jos, într-un ţinut miraculos, unde se pare că a fost Raiul Primar sau leagănul civilizaţiei

omeneşti.

Despre întoarcerea argonauţilor în Elada existau în antichitate mai multe versiuni. Cea mai veche, crede Nicolae Densuşianu, vorbeşte despre navigaţie în sus, către apus, pe râul Oceanos, pe valea munţilor Ripaei, iar de aici, argonauţii transportă pe umeri renumita lor corabie, 12 zile, până ajung în apele Mediteranei. Şi a doua versiune, aparţinând lui Apoloniu Rodiu şi lui Valeriu Flacc, ni-i prezintă pe argonauţi întorcându-se în Elada pe Istru în sus. Ce nu au luat în consideraţie cercetătorii şi nihiliştii? Fenomene catastrofice care s-au putut petrece între timp. Versiunea din urmă, la care ne-am referit, spune că Istrul vechi avea două braţe: unul se vărsa în Pontul Euxin (probabil la ruperea catenelor din Carpaţii româneşti), iar altul curgea spre Adriatica. Iason aduce aminte tovarăşilor săi de învăţăturile preoţilor din Theba Egiptului că fluviul Istru are două braţe, din care unul curge spre apus, pe unde argonauţii vor trece corabia lor. Adevărul e descoperit mai târziu de Apolloniu Rhodiu, care afirmă că unul din braţe se scurge în Marea Ionică. Hipparch şi, mai apoi, Strabon, precizează că există două râuri cu numele Istru, din care unul curgea spre Adriatica. De mirare e că ambele braţe se reîntâlnesc , pentru a se vărsa, tot în Pontus Euxinus. Să fie vorba despre Streiul Haţegului (Ister – Istru?). De ce nu, dacă o mare insulă primordială, a oceanului primordial Tethys, era cea amintită de începutul acestui demers?!

După acest fragment de excurs să revenim la Ţara Haţegului, a Pădurenilor şi a Zarandului. Uimitor de asemănătoare prin elemente de antropologie şi statornicie în datini sau tradiţii. Această insulă a conservat scheletele unor dinozauri, ierbivori şi carnivori, care populau insulele fostului Ocean Tethys.

Contele Franz Nopcsa de la Sivlaş, care la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea şi începutul secolului douăzeci stăpânea o mare parte din Ţara Haţegului, a descoperit primele depozite fosiliere. Pasiunea a îndemnat la cercetare şi astfel F. Nopcsa a devenit o mare personalitate europeană şi mondială în paleontologie. Amatorul, devenit savant, a descris cinci specii de dinozauri din Ţara Haţegului, patru fiind confirmate ulterior, toate cele confirmate fiind ierbivore. Este meritul acestui savant, dintr-o familie care a jucat un mare rol în istoria Transilvaniei, de a fi sesizat dimensiunile foarte mici ale dinozaurilor de la Haţeg, comparativ cu altele din Europa. În ultimii 25 de ani, în zona localităţilor Sâmpetru, Săcel, Tuştea, Pui, Vălioara, s-au făcut descoperiri cu caracter de confirmare, dar şi de specii noi de bipede foarte agile (vezi prof. dr. Dan Grigorescu). Recent s-a descoperit un cuib de reptile zburătoare, contemporane dinozaurilor, precum şi noi specii.

Dumnezeu nu ne-a îndrituit cu o cultură scrisă (bogată şi descifrabilă, nu pictografică sau cuneiformă cu semne de întrebare). În schimb, ne-a dăruit o cultură folclorică incomparabilă în plan european. Un descântec din Gorj vorbeşte despre uriaşi, oameni „peroşi" din codri „peroşi" (omul de Neandertal); basmele vorbesc despre cataclisme care au schimbat faţa planetei şi habitatele, despre vremuri când se „băteau munţii în capete" şi se deschideau catenele pe Olt, pe Jiu, pe Mureş; avem în Transilvania, în jurul insulei oceanului Thetya, trei denumiri care certifică existenţa unui ocean sau a unei mări: Maramureş – fund de apă moartă (sărată); Mureş – apă moartă, Porţile Marmuce (de Fier ale Transilvaniei) porţi de apă moartă (sau mare). Avem scrierile antichităţii greceşti, de care, în marea noastră modestie, ne speriem. Avem atâtea monumente megalitice, comparabile cu cele cărora li s-a făcut propagandă până la exacerbare: Babele, Ceahlăul, Caraimanul, Drumul Pietrelor Scrise, avem complexul din Munţii Orăştiei, avem atâtea dolmene şi menhire, mai ales în spaţiul transilvan, încât să putem afirma: aici a început lumea sau aici au fost pogorâţi, pentru săvârşirea pedepsei, Adam şi Eva.

Ultimele descoperiri de-a dreptul senzaţionale, ale craniului din Peştera Oaselor din Caraş care îl situează pe Ion (cum l-au botezat cercetătorii) ca fiind cel mai bătrîn locuitor al planetei, precum şi fosila de crocodil găsită la Oarda de Alba care dă istoria înapoi cu milioane de ani, nu fac decât să confirme că leagănul omenirii îşi are într-adevăr obârşia în acest spaţiu.Cîte descoperiri de acest fel trebuie să se mai facă pentru a-i convinge pe unii istorici de evidenţe faţă de care nu ne mai putem permite să fim ignoranţi ?

■

Atacurile dacilor împotriva imperiului roman în sec. II-III d. Hr.

Cucerirea unei părți a Daciei de către romani nu a însemnat dispariția dacilor, un popor cu rădăcini străvechi în spațiul străbătut de Carpați și Dunăre și mărginit de Marea Neagră. Dorința lor de a fi liberi a rămas la fel de puternică și după înfrângerea dramatică din anul 106, în această dorință aflându-se în bună parte secretul dăinuirii noastre în timp de atâtea mii de ani. Atunci, dacii au pierdut doar o treime din țara lor, Banatul, Crișana, Maramureșul, Moldova de nord și centrala rămânând în afara noii provincii romane. De fapt, până în anul 275 a existat o Dacie liberă mereu în război cu cea romană. Prin atacurile lor succesive, declanșate la scurt timp după moartea împăratului Traian, dacii au continuat războiul început în vremea lui Decebal, scopul fiind acum alungarea stăpânirii romane din provincia Dacia.

Deseori dacii s-au coalizat împotriva romanilor cu populațiile barbare așezate în vecinătatea lor, precum sarmații iazygi și roxolani și mai târziu goții, vandalii, gepizii. Putem considera că astfel ei au participat la o acțiune mai largă prin care popoarele aflate la granițele imperiului urmăreau distrugerea puterii romane. Spre sfârșitul secolului al III-lea, aceste lovituri au culminat cu retragerea stăpânirii romane din provincia întemeiată de Traian la nord de Dunăre.

Informațiile scriitorilor antici în legătură cu prezența dacilor în aceste evenimente sunt destul de puține, iar atunci când ele există sunt insuficient de clare. De aceea, de nenumărate ori putem doar bănui participarea dacilor la aceste atacuri. O cauză importantă a acestei situații este aceea că majoritatea scrierilor istorice privitoare la primele trei secole ale erei creștine au fost redactate mult mai târziu, pe baza unor lucrări mai vechi care nu s-au mai păstrat. În prezent, lipsa de precizie a acestor izvoare este tot mai mult completată cu informațiile furnizate de descoperirile arheologice, epigrafice și numismatice.

La scurt timp după moartea împăratului Traian (88-117), situația de la granițele Daciei a devenit deosebit de gravă ca urmare a atacurilor sarmaților iazygi și roxolani, însoțite de o răscoală a dacilor din provincie. Confruntat cu aceste evenimente, noul împărat Hadrian (117-138) ia măsuri pentru apărarea Daciei, prezența sa aici în anul 118 fiind atestată printr-o inscripție descoperită la Sarmizegetusa. Informațiile oferite de Istoria augusta în legătură cu cele relatate mai sus nu îi amintesc și pe daci. Participarea lor poate fi înțeleasă din afirmația că la începutul domniei lui Hadrian „s-au revoltat neamurile pe care le supuse Traian".[1]

Exista însă o mențiune despre un război dacic într-un papirus descoperit în Egipt. În mod sigur este vorba de atacurile dacilor liberi care alături de iazgi au continuat lupta și după ce roxolanii încheiaseră pace cu romanii. O eventuală răscoală a populației dacice din provincie este dedusă din epitaful de la Pergam al guvernatorului C. Iulius Quadratus Bassus, care a murit la începutul domniei lui Hadrian, „luptând în Dacia" [2]. De asemenea, adăugarea de către acest împărat la numele Ulpiei Traiane și pe acela de Sarmizegetusa este pusă în legătură cu o răscoală a dacilor împotriva stăpânirii romane. Momentul greu prin care trece imperiul este dovedit și de decizia lui Hadrian de a-l numi ca guvernator al Daciei pe Q. Marcius Turbo, un general experimentat în reprimarea unor revolte ale populațiilor supuse. Împăratul intenționa chiar să abandoneze această provincie, dar sfătuit de prieteni a renunțat „pentru a nu lăsa pe mâinile barbarilor o mulțime de cetățeni romani", după cum scrie istoricul Eutropius. [3] Tot acum, Hadrian a luat hotărârea distrugerii suprastructurii podului de peste Dunăre, făcându-l impracticabil, de teama pericolului trecerii fluviului și invadării Moesiei de către barbari. [4]

Muntenia și sudul Moldovei, care aparțineau Moesiei Inferior sunt lăsate în afara imperiului, asupra lor menținându-se numai un control militar al acestuia. Evacuarea

acestor teritorii nu poate fi pusă doar pe seama războiului cu roxolanii care au fost repede împăcaţi prin acceptarea măririi subsidiilor acordate de către romani. O asemenea hotărâre a fost determinată în mai mare măsură de o răscoală a populaţiei dacice din Muntenia, conjugată cu atacurile sarmaţilor.

Confruntările, de mai mică amploare însă, au continuat în timpul lui Antoninus Pius (138-161), care potrivit Istoriei augusta, „prin guvernatorii şi generalii săi a supus pe germani, pe daci şi multe alte neamuri. [5]

Primele lupte cu dacii s-au purtat în anul 143. La aceste războaie „pricinuite de nebunia geţilor" se referă retorul grec Aeluis Aristide în cuvântarea sa „Laudă Romei", scrisă în 144. Încercând să desluşească această expresie, istoricul Dumitru Tudor considera că ea se referă mai degrabă la dacii liberi din nord-vest şi nu la eventualele răscoale ale băştinaşilor din provincie.[6] De altfel, Oracolele Sibylline amintesc pentru aceşti ani de luptele cu „dacii mari". [7]

Mult mai grele au fost luptele duse împotriva dacilor liberi, cunoscuţi sub numele de costoboci, prin anii 156-157. Pentru a face faţă pericolului au fost aduse în Dacia trupe din alte provincii. Luptele au fost conduse de M. Statius Priscus şi cu această ocazie probabil Legiunea a XIII a Gemina a fost distinsă cu epitetul de „pia fidelis".

O serie de inscripţii acordau împăratului Antoninus Pius titlul de Dacicus, iar guvernatorul M. Statius Priscus închina un altar Victoriei Augusta, în apropierea ruinelor fostei reşedinţe a lui Decebal. Participarea dacilor din provincia romană la aceste evenimente este foarte probabilă în condiţiile în care atacatorii erau de acelaşi neam cu populaţia băştinaşă. [8]

Deosebit de semnificative pentru marele pericol prin care trecuse Dacia, sunt evenimentele înscrise pe un altar închinat la Apulum (în 158) în numele Legiunii a XIII Gemina lui Jupiter Optimus Maximus şi adunării zeilor şi zeiţelor pentru „salvarea Imperiului roman". [9]

Domnia împăratului Marcus Aurelius (161-180) a fost puternic tulburată de aşa-numitul război marcomanic la care au participat numeroase populaţii barbare. Printre cei care „nutriseră împreună sentimente duşmănoase poporului roman" sunt amintiţi în Istoria augusta şi peucinii (locuitori ai insulei Peuce) şi costobocii, triburi dacice din nordul Moldovei. [10]

Provincia Dacia este atacată în anii 167-170 atât dinspre vest, nord-vest, de către iazygi şi triburile germanice, vandalii, cât şi dinspre est, nord-est, de către costoboci, bastarni şi roxolani. Pentru întărirea apărării sale, este adusă Legiunea a V a Macedoniei, la Potaissa, în Dacia Porolissensis, ca ţintă principală regiunea auriferă din Munţii Apuseni. La Apulum, barbarii au pătruns până sub zidurile lagărului Legiunii a XIII Gemina. O inscripţie închinată de colonia Ulpia Traiana Sarmizegetusa împăratului Marcus Aurelius drept mulţumire că a fost scăpată de un „dublu pericol indică fie un atac venit din două direcţii diferite (vest – iazygi, est – dacii liberi, vandalii) fie un atac din afară, concomintent cu unul din interior, din partea populaţiei autohtone.

Împrejurările grele fac necesară o conducere unică a celor trei provincii dacice al căror prim guvernator de rang consular devine M. Claudius Fronto. Faptul că acesta conduce atât cele trei Dacii, cât şi Moesia Superior arată situaţia extrem de critică prin care trece imperiul. Dar nu numai Dacia romană a fost atacată. În anul 170, costobocii au întreprins o puternică invazie în teritoriile Moesiei Inferior, ajungând până în Grecia.

Prin anii 171-172 o parte a ţinutului locuit de costoboci este atacat şi cucerit de vandalii astingi, la îndemnul şi cu sprijinul guvernatorului Daciei, Cornelius Clemens, ca represalii pentru invazia din 170. [11] Această acţiune a avut drept consecinţe nimicirea puterii politice şi militare a costobocilor, autorii antici nemaifăcând referire de acum înainte la ei. Poate în urma acestor evenimente au ajuns la Roma în situaţia de captivi sau ostatici soţia regelui costobocilor Pieporus şi nepoţii săi.

După mai bine de un deceniu de lupte, fiul lui Marcus Aurelius, Commodus (180-192) reuşeşte să încheie pace cu semiţiile barbare. Liniştea nu s-a restabilit deplin. Dio Cassius relatează că acest împărat „avu de purtat câteva războaie împotriva barbarilor de dincolo de Dacia" [12], referindu-se probabil la teritoriul dacilor liberi şi al altor neamuri de la graniţa de nord-est a Daciei.

Biograful împăratului din Istoria augusta îi aminteşte şi el pe daci, învinşi ca şi maurii prin legaţii săi. Se pare că au existat probleme şi în interiorul Daciei romane, unde puterea cezarului a fost impusă provincialilor care nu voiau să-i recunoască domnia. [13]

Liniştea la hotarele imperiului este restabilită în timpul dinastiei Severinilor (193-235). Apărarea

granițelor statului a fost principala preocupare a împăraților Septimiu Sever (193-211) şi Caracalla (211-217) şi a descurajat prea mult timp atacurile barbare. Aflat pe teritoriul Daciei, la Porolissum, Caracalla duce tratative cu populațiile din vecinătatea provinciei în vederea reglementării relațiilor lor cu statul roman. Dio Cassius ne informează că împăratul a luat ostatici de la dacii liberi, i-a învrăjbit pe vandali şi marcomani, iar pe regele cvazilor, Gabrionarus, l-a ucis.

Simțind momentul de cumpănă al puterii imperiale odată cu asasinarea lui Caracalla, dacii au pustiit provincia traiană în timpul lui Macrinus (217-218). Informația oferită de Dio Cassius ne arată că este vorba despre aceiaşi daci liberi cu care încheiase Caracalla o alianță şi care doreau acum să îşi ia înapoi ostaticii. Alte atacuri nu au mai avut loc până la sfârşitul dinastiei Severilor.

Situația s-a schimbat radical odată cu izbucnirea anarhiei militare, în 235. Profitând de criza politico-militară provocată de luptele neîncetate pentru tron, ai căror protagonişti sunt comandanții legiunilor, neamurile barbare atacă tot mai insistent granițele statului roman.

Deşi în biografia împăratului Maximin Tracul (235-238) din Istoria augusta nu este scris că a dus lupte cu dacii, titlul de „Dacicus Maximus“ pe care şi-l ia poate să însemne fie că a purtat războaie cu dacii, fie că a apărat Dacia de barbarii care o amenințau. Epitafurile datând din perioada domniei lui şi aparținând unor soldați din Noricum şi Pannonia arată că ei şi-au pierdut viața într-un război împotriva dacilor. [14] Acum încep să se afirme cu vigoare, prin puternice atacuri, carpii, un neam de oameni foarte potriviți pentru războaie, care adesea au produs pagube romanilor, după cum îi caracterizează Iordanes. [15]

Atacurile lor, la care participau şi goții, sunt îndreptate mai ales spre provinciile de la sudul Dunării de Jos, Moesia Inferior, Thracia, Macedonia, Grecia, dar nici Dacia nu este scutită de incursiuni. În anul 238, carpii şi goții invadează Moesia Inferior, Histria suferind mari distrugeri. Despre acest atac se aminteşte şi în Istoria augusta, un termen folosit pentru a-i desemna pe carpi fiind şi acela de „sciți“. [16] Guvernatorul Tullius Menophilus încheie pace cu goții în schimbul unei sume de bani. Carpii sunt nemulțumiți şi pretind şi ei subsidii deoarece ei „sunt mai puternici decât goții“. Guvernatorul roman îi refuză însă. Acest refuz îi determină pe carpi să reia atacurile odată cu anul 242, când ei invadează din nou Moesia şi Thracia.

Împăratul Gordian al III-lea (238-244) este nevoit să amâne războiul împotriva părților până la alungarea dușmanilor din aceste provincii.

Cel mai puternic atac al carpilor împotriva imperiului are loc în anul 245, în vremea împăratului Filip Arabul (244-249).

Legenda „Victoria Carpica“ de pe monedele emise acum şi titlul de „Carpicus Maximus“ acordat împăratului consacră biruința obținută de romani.

Atacurile carpilor s-au prelungit până în anul 249, când noul împărat, Traianus Decius, îi învinge în mod decisiv. Titlul de „Dacicus Maximus“ şi „restitutor Daciarum“ îi sunt acordate acestuia în urma apărării Daciei de invaziile numeroaselor seminții barbare, printre care erau şi carpii.

Victoriile obținute împotriva goților de Claudius al II-lea Goticul (268-270), la Naissus (270), şi de Aurelian (270-275) în anul 271 au salvat imperiul de la o eventuală dezagregare. Pentru anul 272, Istoria augusta aminteşte de o incursiune a carpilor în Balcani, fiind însă învinşi de Aurelian în Dobrogea.

Se credea că sub acest împărat atât de capabil unitatea imperiului era refăcută. După victoriile obținute la toate granițele, Aurelian dorea să reorganizeze apărarea frontierelor. Pentru întărirea limesului danubian a hotărât părăsirea Daciei romane. Retragerea armatei şi a administrației romane din Dacia, a cărei dată nu poate fi stabilită cu precizie, s-a făcut într-un moment când inamicii imperiului, printre care şi dacii, fuseseră învinşi, dar aşa cum se întâmplase de atâtea ori, înfrângerea lor nu dura prea mult. Renunțarea la cea mai glorioasă cucerire a lui Traian, deşi dureroasă, a fost acceptată de contemporani, care au recunoscut meritul lui Aurelian de a fi înțeles noile realități de la Dunăre. În loc să mai fie un bastion al imperiului printre neamurile barbare, Dacia romană împiedică acum apărarea eficientă a teritoriilor de la sud de Dunăre.

Consecința firească a dispariției stăpânirii romane în Dacia a fost refacerea în scurt timp a unității lumii dacice din interiorul şi din afara Carpaților.

Pierderea Daciei a fost preludiul căderii întregului Imperiu Roman, iar dacii contribuiseră din plin la aceasta.

Prof. Neta MATACHE

DACIA DE AZI

AMENINȚAREA TERORISTĂ ŞI DREPTURILE OMULUI

În memoria militarilor români căzuți în luptă în Afganistan, primii după al Doilea Război Mondial, subofițerii eroi Silviu Fogăraşi şi Samoilă Iosif

Dincolo de definițiile academice, terorismul este perceput ca acțiunea violentă folosită pentru inculcarea spaimei, a fricii cu efect paralizant, a psihozei destabilizatoare asupra unei persoane sau a unui grup de persoane, mai mic sau mai mare (pot fi mase de oameni), pentru a-l elimina, manevra sau aservi. Mai direct, principalul scop al acțiunii teroriste este să inducă FRICA - unul din polii freudieni ai existenței umane, NEÎNCREDEREA în capacitatea protectoare a valorilor reale dobândite de civilizație, de natură să influențeze comportamentul şi deciziile. În forma nudă, explicitată mai sus, vechimea terorismului se pierde în negurile istoriei umanității.

Modelându-se de-a lungul secolelor şi mileniilor ca scop, mod şi instrumente de acțiune, în raport de evoluția politică şi tehnologică a omenirii, ale cărei mijloace le foloseşte parazitar, în epoca modernă şi contemporană terorismul şi-a asociat „aliați" şi arme noi: fanatismul – de natură religioasă, naționalistă sau socială; „ferestrele" sau spațiile de manevră create de practica libertăților şi drepturilor fundamentale ale omului în societățile democrate; facilitățile polivalente oferite de progresul tehnologic al serviciilor la dispoziția publicului larg, deturnate în scop criminal; interesele marilor corporații mafiote producătoare de bani negri; ambițiile megalomanice ale unor dictatori locali mai mari sau mai mici, ca şi lipsa de control asupra teritoriilor unor state rău guvernate, în care vectorii terorismului îşi găsesc adăpost şi baze de acțiune.

Un lung şir de atentate având drept țintă trenuri, avioane de linie, piețe, gări, autobuze, şcoli, lăcaşe de cult, săli de spectacole – cu mii de victime absolut nevinovate, între care mulți copii – au marcat trecerea de la terorismul bazat pe asasinate nominale, îndreptate împotriva unor lideri „condamnați" pentru vini reale sau imaginare de către organizații teroriste „justițiare", la acțiuni de natură să acrediteze ideea că nimeni şi niciunde nu este în siguranță. Aşa s-a ajuns la manevra teroristă strategică internațională care a declanşat primele operații de RĂZBOI TERORIST, în fatidica zi de 11 septembrie 2001, împotriva unor obiective etalon de pe teritoriul statului unică super-putere politică, economică şi militară mondială, considerat până atunci un bastion inexpugnabil al democrației şi libertăților omului.

Oricâte victime umane şi distrugeri materiale a făcut această operație teroristă, principala pierdere a fost ÎNCREDEREA oamenilor în ei înşişi. De la 11 septembrie 2001, AMENINȚAREA TERORII este prezentă peste tot unde ființa umană a cutezat să pătrundă, din adâncurile oceanelor, până în spațiul extra-atmosferic. Terorismul a lovit, de data aceasta, în valori fundamentale pe care se întemeiază civilizația umană, între care simțământul că drepturile şi libertățile omului nu mai pot fi garantate a avut efectul cel mai nociv. O grenadă aruncată de un iresponsabil psihopat pe trotuarul din fața unei şcoli, o navetă spațială care a suferit o avarie majoră şi s-a dezintegrat, un praf alb inofensiv pus într-un plic de un adolescent mai neastâmpărat ne duc imediat cu gândul la terorism şi pun în joc autorități de stat şi dispozitive de protecție care au ca primă grijă să dezmintă – deci să înlăture sentimentul de amenințare – că ar fi fost o acțiune teroristă. Este dovada cea mai concludentă a conştientizării faptului că atacurile teroriste, promovarea ideologiei disprețului față de viață ca fundament teoretic al terorii, au reuşit să inducă – la nivel planetar – o reală psihoză colectivă cum nu se poate mai periculoasă, aptă să destabilizeze şi să paralizeze voința umană.

Mai este nevoie oare să pledăm pentru necesitatea acțiunii concertate în favoarea eradicării terorismului şi a rădăcilor sale, oriunde s-ar afla? Categoric, nu! Trebuie să demonstrăm prin solidaritate şi implicare că teroarea a câştigat o luptă, dar va pierde războiul cu umanitatea.

Ceea ce România şi face, prin participarea militarilor săi la lupta antiteroristă, în Afganistan, Irak, Kosovo şi oriunde valorile civilizației umane şi drepturile sacre ale omului sunt amenințate.

G-ral (ret.) Niculae Spiroiu
Consilier „Dacia Revival International Society"

ÎNTÂIA DIASPORĂ CARPATO-DANUBIANĂ

DR. NAPOLEON SĂVESCU

De mii şi mii de ani, legenda potopului o găsim în poveştile biblice, când se vorbeşte despre Noe, sau în orientul mijlociu în mitul lui Gilgamesh. Din fericire, aceste „poveşti" biblice s-au dovedit a nu fi chiar poveşti. Paradoxal despre ce s-a întâmplat la noi acasă,în spaţiul carpato-danubiano-pontic aflăm de la doi cercetători americani, William Ryan şi Walter Pitman, care primesc în anul 2000 cea mai înaltă distincţie din partea Columbia University, Shepard Medal pentru cercetări exemplare în geologia marină.

• Cei doi distinşi geofizicieni americani au descoperit un eveniment catastrofic care a schimbat istoria, un potop gigantic de acum 7.600 de ani, pe locul unde acum avem Marea Neagră. Folosind metode de cercetare deosebit de sofisticate, ei au studiat fundul Mării Negre, odată fundul unui lac de apă dulce ale cărui maluri erau cu 110 metri mai joase ca azi. Tehnici sofisticate de datare au confirmat acest eveniment de acum 7.600 de ani. Munţi de apă sărată au ţâşnit peste înfloritoarea vale a Bosforului, apele sărate ale Mediteranei revărsându-se în lacul cunoscut azi drept Marea Neagră, cu o forţă de neimaginat, de 200 de ori mai puternice decât cascada Niagara , ridicând marginile acestuia, invadând şi devastând tot ce înainte fusese viaţă în locurile acelea.

• Acea adevărată oază de apă dulce, Marea Neagră de azi, unde oamenii vânau, creşteau animale, pescuiau, a început să crească vertiginos, 15 cm. pe zi, distrugând totul în calea ei, gonind pe locuitori, care disperaţi se vor răspândi în toate direcţiile.

• Fermierii, sătenii unei vaste regiuni au fost forţaţi să fugă, părăşindu-şi limba, obiceiurile şi ..memoriile. Studii cromozomale, lingvistice, datări cu carbon 14 dar şi noi tehnici ca TIMS-Thermal Ionisation Mass Spectometry sunt utilizate pentru a se găsi un răspuns corect.

• Dar, de fapt, cum a început acest eveniment. Acum 12.500 de ani î.dHr., crescând brusc temperatura globului terestru, calota euro-asiatică, şi nu numai, a început să se topească determinând o creştere a apelor mărilor si oceanelor cu până la 110 metri. Anglia din peninsula va deveni insulă, Marea Mediterană îşi va creşte nivelul cu 100-110 m, făcând posibilă istoria Atlantidei; petecul de pământ ce lega peninsula Balcanică, de azi, de Asia Mică se va „scufunda" lăsând în locul acesta o puzderie de insule noi şi o mare nouă, Marea Tracică, cunoscută azi sub numele de Marea Egee. Civilizaţii surprinzător de avansate vor fi găsite pe aceste insule, sau mai corect pe ce a rămas pe vârfurile muntoase scăpate de ridicarea nivelului Mării Mediterane cu 110 m. Aproape în toate religiile lumii găsim această poveste a potopului care le fac credibile şi prin faptul că, populaţii la distanţe mari unele de altele au păstrat acest eveniment de-a lungul mileniilor în special în memoriile lor religioase.

• O bruscă migraţie de populaţii porneşte din zona carpato-dunăreană spre centrul Europei, explozie migratoare numai recent recunoscută. Astfel, un grup cunoscut drept LBK-linear-band-keramik (ceramică lineară, necolorată) ajunge pe malurile Rinului şi al Senei (vezi The Diaspora, p.191-Noah's Flood, The new scientific discoveries about the event that changed history, W.Ryan& W.Pitman, Simion&Schuster, 1998). Acest grup care a provocat o invazie în masă determinând apariţia unor noi case, mult mai lungi de aproape 150 de picioare, nemai-întâlnite înainte în Europa, în zona Parisului de azi. Apar vase acoperite cu forme de spirală - spirala carpato-dunăreană-, valuri concentrice, desene rectangulare, tot felul de forme geometrice, asemănătoare celor din Moldova, spre exasperarea experţilor care la început nu puteau explica acest fenomen. Prăpastia culturală dintre aceşti invadatori şi băştinaşi este evidentă. Carpato-dunărenii aduc animale domestice, plante de cultură, un tip nou de fortificaţii.

• Simultan, un alt grup din spaţiul carpato-dunărean îşi face apariţia în centrul Europei, grup recunoscut sub numele de Vinca/Vincea. Ei construiesc case pe un teren bine nivelat, cu străzi paralele (p.189). Podeaua caselor este făcută dintr-un pământ alb iar pereţii sunt construiţi din cărămizi de pământ. Arta de a decora vasele este excepţională, fiind în contrast cu cea dinaintea sosirii lor. Scrisul pictografic i-a făcut cunoscuţi în lume, folosindu-l cu aproape 2000 de ani înaintea sumerienilor. (vezi „Noi nu suntem urmaşii Romei"-p.257 Ed.Intact, Bucureşti). Localităţile Tărtăria din judeţul Alba, România precum şi Vincea din Jugoslavia de azi, Gradesnita-Bulgaria păstrează urmele scrise ale acestor emigranţi.

• Simultan cu cele două culturi descrise mai sus apare, de-a lungul Adriaticei, pe coasta Dalmaţiei grupul Danilo-Hvar, lângă ei apărând şi grupul Butmir în jurul localităţi Sarajevo de azi.

• Al IV-lea grup numit Hamangia, apare şi el în acestă perioadă, lăsând sculpturi remarcabile ca Gânditorul. Ei sunt singurul grup cărora nu le-a fost teamă să se aşeze lângă Marea Neagră.

• Puţin mai la nord de LBK Proto-Indo-Europenii se vor diviza în două ramuri; una vestică şi alta estică. Ultima va fi cunoscută şi sub numele de

Tocharieni, răspândindu-se spre sudul Chinei de azi, în zona Tarim Basin, unde urmele scheletelor, corpurilor mumificate au creat probleme mari, la început, specialiştilor. Erau înalţi, blonzi, îmbrăcaţi în haine confecţionate din lână europeană. Migraţia lor se pare că a atins şi insulele Japoniei de azi (vezi „Noi nu suntem urmaşii Romei“ p.247, Ed. Intact, Bucureşti)

• Acest exod de populaţie , plecat din zona noastră, din Vechea Europă, va determina acel prim val cultural „Golden Age“(p.192) european, va forma „Diaspora europeană“.

• Epopeea strămoşilor noştri nu a fost însă numai una europeană. Despre ramura răsăriteană, aşa-zisă indo-europeană, v-am vorbit deja. Sudul şi sud-estul Mării Negre, aşa cum s-a format ea, este delimitat de două grupuri muntoase: în sud Munţii Taurus, iar în est Munţii Caucaz .

• Din zona Munţilor Caucaz porneşte un grup sudic, cunoscut sub numele de Ubaid avându-l ca zeu pe Enki. Ei vor cuceri paşnic Mesopotamia/Sumerul. (vezi „Noi nu suntem urmaşii Romei“p.257., dar şi „Noah’s Flood“, p.198). Să nu-l uităm şi pe Sir Arthur Keith care descoperă „a time capsule“ veche de 5.000 de ani. De fapt el descoperă cimitirul regal din Ur, unde întreg anturajul regal al unei regine a fost sacrificat. El observă tipicul caucazian/european al scheletelor, considerându-i asemănători cu predinasticii egipteni. (vezi Noah’s Flood“, p.200.)

• Tot din el se desprinde un mic grup de fermieri care se vor aşeza pe malul râului Rioni în Transcaucazia.

• Grupul sud-estic va avea o mică ramură anatoliană care este atestată în zona Catal Huyuk şi Hacilar din Turcia de azi, descrisă de James Mellaart încă din 1957. Cealaltă ramură, Pre-Dinastică egipteană, trece prin Jerico/Palestina de azi, ajungând pe valea Nilului. Ei aduc arta olăritului, necunoscută până atunci pe valea Nilului, animale domestice, plante de cultură, cereale, tehnica irigării

terenurilor etc.

• În sfârşit un alt grup va fi cel semitic, aşa cum poate fi văzut în poza ataşată.

• Şi iată că dintr-o dată descoperim că Nicolae Densuşianu în lucrare sa monumentală „Dacia preistorică“ a avut acea sclipire genială în a înţelege formarea popoarelor europene, plecarea lor din spaţiul carpato-dunărean.Faptul că nu a fost înţeles arată numai limita de înţelegere a celor chemaţi să-l înţeleagă.

• Dar ce aflăm în luna noembrie 2003: Cel mai antic aşezământ scufundat a fost descoperit în faţa coastelor Angliei, care poate conţine secretele unei Atlantide preistorice. Descoperirea a fost făcută din întâmplare de o arheoloagă engleză de 34 de ani, Penny Spikins, care lua lecţii de scufundare cu câţiva colegi, în acea porţiune de mare din faţa portului Newcastle, în nord-estul Angliei.

• „Ştim că există o Atlantidă preistorică pe fundul Mării de Nord, unde un timp, o suprafaţă de dimesiunea actualei Marii Britanii, era conectată de continentul populat de fiinţe umane şi animale preistorice“, a spus David Miles, arheologul principal a autoritarei asociaţii English Heritage.

• Până acum, aheologii aveau cunoştinţă doar de un singur aşezământ mezolitic acoperit de apele Canalului Mânecii, în faţa Southampton-ului, în sudul Angliei.

• Domeniul găsit de Spikins conţine două aşezăminte: unul se află la capătul unei mase pietroase chiar la malul mării provenind dela începutul perioadei mezolitice (între 8.000 şi 10.000 de ani), celălalt - la apro0ape 100 m distanţă de mal şi cam 500 m departe de coastă - provine de la sfârşitul mezoliticului (între 5.000 şi 8.500 de ani).

Vedem cum aparent informaţii disparate pot fi puse împreună dacă avem o altă concepţie unitară despre apariţia popoarelor europene „moderne“.

■

ISTORIA POLEMICĂ A RENAŞTERII DACIEI

Răspuns d-lui prof. dr. Mircea Radu Babeş
Universitatea Bucureşti, Facultatea de Istorie, Seminarul de Arheologie „Vasile Pârvan"
Membru P.C.R. #000666253412 1978. Specializat în Bulgaria la Institutul de Tracologie
„G.Katzarov" micuţul comunist-tracolog Mircică Raducu Babeş, după căderea PCR, azi, la 62 de ani îşi schimbă pielea, dar năravul ba. (mirceababes@hotmail.com).

În „Observatorul cultural" numărul 175 din 09 septembrie 2003 a apărut un articol, „pe 3 pagini" intitulat „Renaşterea Daciei?", articol frapant nu prin aceea ce este tendenţios scris în el, ci prin dimensiunile lui …trei pagini. În acest articol, renumitul profesor sus-citat încurcă rău de tot cunoştinţele elementare de istorie veche, dovedind o răutate pe care nu reuşeşte să şi-o ascundă, împotriva a tot ce este frumos şi demn de admirat în istoria veche a poporului nostru. Cunoştinţele dânsului ca fost membru al Partidului Comunist Român sunt folosite din belşug, dar nu şi cele ştiinţifice.

Ca orice savant care se respectă îşi incepe „lucrarea" cu un motto*: „…avem a face cu un product al şovinismului şi nu cu unul al ştiinţei..."*

A.D. Xenopol

Aşa, fără nici o introducere, cititorul trebuie să afle de opinia lui Xenopol, despre Renaşterea Daciei…. Suntem în anul 2003, dle profesor, iar Xenopol a murit în 1920 şi este imposibil să fi comunicat cu cineva de atunci, în afară poate, pe căi oculte, cu d-voastră.

Cineva încurcă rău de tot merele cu perele şi tot din „lipsă de timp", dar şi de cunoştinţe minime cu privire la formarea Europei şi a popoarelor europene, se repede în a ne spune că: …*„Într-adevar, ideea care l-a obsedat pe Densuşianu şi care îi obsedează încă pe epigonii acestuia este aceea că regiunea carpato-dunăreană ar fi fost încă de pe la 6000 î.Hr. leagănul unei mari civilizaţii, al „civilizaţiei pelasgice", şi, totodată, locul de naştere al mai tuturor popoarelor, limbilor şi civilizaţiilor din Europa, Asia Anterioară şi nordul Africii."*

În continuare, de la acelaşi erudit, aflăm despre supărarea sa.

*„Toate civilizaţiile de seamă ale Antichităţii: mesopotamiană, egipteană, greacă şi romană ar avea astfel origini carpato-dunarene. Pelasgi – deci vorbitori ai uneia şi aceleiaşi limbi – ar fi fost în egală măsură tracii, geţii şi dacii, sarmaţii iranieni, etruscii şi latinii, germanii şi balţii etc. „*Faptul că Nicolae Densuşianu a beneficiat de acea sclipire genială, prezentând în opera sa „Dacia preistorică"o teorie fundamentală asupra originii popoarelor europene şi un numai, teorie care astăzi o regăsim la oamenii de ştiinţă americani, englezi , francezi, italieni etc., îl nedumereşte total pe emeritul om de ştiinţă Mircea Babeş care nu a auzit încă de ei. Aşa că vom încerca să-l ajutăm.

1. La mai bine de 63 de ani de la moartea lui N. Densuşianu, Marjea Gimbutas, profesoară de arheologie europeană la Universitatea din Los Angeles, California, spunea: „Vatra vechii Europe este spaţiul carpato-dunărean"… „această civilizaţie europeană a anilor 6.500-3.500 î.Hr., a înflorit cu mult timp înaintea celei greceşti..." vezi The Goddesses and Gods of old Europe, (1974 University of California Press). Dar Mircică nu citeşte englezeşte! El nu are însă lacune la limba rusă sau bulgară.

2. Leon E. Stover, profesor de antropologie la Illinois Institute of Technology, împreună cu Bruce Kraig, profesor de istorie la Roosvelt University în Chicago, publică, în 1978, Stonehenge, the indo-european heritage,Nelson-Hall Inc.. La pagina 25 nu numai că se scrie despre spaţiu carpato-dunărean-pontic ca despre locul de unde a început migrarea primilor europeni în toate direcţiile, dar ne dă şi o hartă a provinciilor Europei mileniului V, cu epicentrul în România de azi. Nu îmi amintesc ca ei să-l fi citat pe N.Densuşianu, cartea acestuia, „Dacia Preistorică", interzisă în România atunci, azi continuă să fie blamată de grupul oamenilor de ştiinţă tip Babeş.

3. John North, de la universitatea din Oxford,în lucrarea „A new interpretation of prehistoric man and cosmos", 1996, Harper Collins Publishers, la 85 de ani de la moartea lui N.Densuşianu, începe cronologia Europei cu fermierii din Balcanii anilor 6.500 î.Hr., fără să-i pese de celebrul Mircică.

4. Cercetătorii americani Ryan & Pitman provoacă o adevărată explozie nucleară în istorie, prin studiul lor. De mii şi mii de ani, legenda potopului o găsim în poveştile biblice, când se vorbeşte despre Noe, sau în Orientul Mijlociu în mitul lui Gilgamesh. De curând, aceşti doi distinşi geofizicieni au descoperit un eveniment catastrofic care a schimbat istoria, un potop gigantic de acum 7.600 de ani, pe locul

unde acum avem Marea Neagră. Folosind metode de cercetare deosebit de sofisticate, ei au cercetat fundul Mării Negre, odată fundul unui lac de apă dulce ale cărui maluri erau cu 100 metri mai joase decît ale Mării Negre de astăzi. Tehnici sofisticate de datare au confirmat acest eveniment de acum 7.600 de ani, când munți de apă sărată au țâșnit peste înfloritoarea vale a Bosforului, apele sărate ale Mediteranei revărsându-se în lacul cunoscut azi drept Marea Neagră, cu o forță de neimaginat, ridicând marginile acestuia, invadând și devastând tot ce înainte fusese viață în locurile acelea. Fermierii, sătenii unei vaste regiuni au fost forțați să fugă, împrăștiindu-și limba, obiceiurile și ...memoriile. Din nou Mircică &Co. necitind, nu numai englezește, dar nici măcar „România Liberă", continuă să-l critice pe săracul N. Densușianu, ale cărui concluzii erau foarte asemănătoare cu ale distinșilor americani care au primit din partea universității Columbia, New York, 2.000, cea mai înaltă distincție, medalia Shepard.

5. Faptul că azi, cea mai veche dovadă a omului modern european s-a găsit tot pe teritoriul nostru, nu pare să-l intereseze pe Mircică. Cum să fim noi primii, tovarăși!? Într-adevăr, pe 23 septembrie 2003, peste tot în lumea științifică internațională, și nu numai, s-a publicat ceea ce profesorul de antropologie de la Washington University , St. Louis, Erik Trinkaus, a dovedit prin studiul cu carbon radioactiv făcut pe mandibula din Peștera cu oase. Mandibula a fost datată ca având o vechime de 34.000-36.000 de ani.

Mircică s-a zăpăcit de tot când a auzit așa ceva, așa că își publică gândurile științifice, profesorale în acest articol din Observator Cultural.

Dar să vedem ce îl mai supără pe ilustrul profesor:

„În încercarea de a-și fundamenta originala teorie, Densușianu a procedat împotriva tuturor principiilor și regulilor științei. Sursele de informații (mitologia antică greco-romană, tradițiile și legendele românești, materialul lingvistic, în special cel toponimic și onomastic, o serie de monumente arheologice reale, dar mai ales cele imaginare – în realitate jocuri ale naturii) au fost abuziv interpretate, în fapt înghesuite cu forța în scenariul istoric preconceput".

Dar tocmai acestea sunt astăzi recomandate a fi studiate și interpretate de oamenii de știință și nu ignorate. Iar dacă N. Densușianu le-a folosit, atunci la sfârșitul secolului al XIX-lea pentru a-și fundamenta teoria astăzi acceptată în toată lumea cu privire la originea popoarelor europene, este un merit al acestuia.

Tot de la sus-numitul MB aflăm că: „*Pe baza unor vagi, îndepărtate sau nereale, în orice caz irelevante asemănări de nume, toți zeii și eroii mitologiei greco-romane, toate locurile legate de legendele lor s-ar fi plasat la Dunăre și în Carpați.*"

Nu înțeleg de ce MB nu îl critică și pe președintele Academiei de Științe al Suediei, care în anul 1687 în lucrarea sa „Zalmoxis primul legiuitor al geților"spune aceleași lucruri. În cazul în care MB nu îl poate citi în original pe Carolas Lundius, cartea găsindu-se la biblioteca Academiei, și recomandăm să citească traducerea Mariei Crișan sau, și mai ieftin pentru MB, dacă internetul nu îi creează probleme, să o citească în engleză pe www.dacia.org. Asta dacă știe.

Nemulțumirile ilustrului istoric și vajnic arheolog merg însă mai departe: *„Pentru români, teoria lui Nicolae Densușianu înseamnă negarea procesului lor de etnogeneză, care în opinia marii majorități a lumii savante este întemeiat pe simbioza daco-romană."*

Și uite așa iar ne întoarcem la etnogeneza, controversată, a poporului român, capitol ce a fost eliminat și din ultima ediție a Istoriei poporului român, scoasă de Academia română, probabil datorită prezentării ilariante de până acuma a acesteia . Dar să o prezentăm, pe scurt, pentru cititori…: Dacia a fost ocupată, parțial, de romani în proporție de 14%; 86% din teritoriul Daciei nu a fost călcat de picior de soldat roman.

Sigur că apare ridicol atunci ca în 100 si ceva de ani toată populația Daciei, ocupată și în special neocupată-liberă, să renunțe, de bună voie și nesilită de nimeni, la limba maternă și să învețe o limbă străină; limba dacică dispărând astfel in totalitate, într-o perioadă de 100 și ceva de ani!!!

După cum vedeți „*opinia marii majorități a lumii savante"* și a lui MB nu a împărtășit-o nici N. Densușianu și s-a făcut vinovat în fața celui de mai sus, tot așa cum ne facem și noi cei de azi care refuzăm să acceptăm o asemenea aberație.

În continuare, d-l prof. MB „se revoltă" pe cunoștințele lingvistice ale lui N. Densușianu care susținea că: „Limba romană nu ar fi o limbă neolatină, …ci ar fi doar „o continuare a limbii pelasgice din Carpați". Latina, care stă la baza limbii române, nu ar fi fost implantată în Dacia o dată cu cucerirea și colonizarea traiană…, ci s-ar fi născut chiar aici, într-un trecut îndepărtat, nebulos, pentru a ajunge abia ulterior să fie vorbită în Italia și în alte părți ale Europei, în urma unor ipotetice migrații „pelasgice" și în continuare savantul român MB de celebritate internațională ne spune: „Ciudata ipoteză, prezentată de N. Densușianu și de epigonii săi mai vechi sau mai noi drept o certitudine, se află într-o contradicție ireconciliabilă cu concepția dominantă despre formarea limbii și poporului român, susținută de cei mai mari istorici și lingviști români și, cu puține excepții, în general acceptată de cercetarea inter-

naţională.

Dar să-i vedem pe „epigonii săi mai vechi“ şi ce ne spun ei de îl irită aşa de tare pe don'profesor. Să începem cu Ioan Al. Brătescu-Voineşti şi lucrarea acestuia „Originea neamului românesc şi a limbii noastre“ Bucureşti, „Cartea Românească“, 1942 „Au fost şi sunt încă şi azi teribili specialiştii, faţă de cei ce îndrăznesc să emită ipoteze, care ar zdruncina valoarea operelor lor. Ce sentiment de cruţare poate avea un învăţat faţă de cel care emite o ipoteză care, dacă s-ar adeveri, ar însemna aruncarea la coş a tot ce a scris el pe baza unor ipoteze contrarii? Era cu atât mai uşor specialiştilor istorici să reducă la neant valoarea operei lui N. Densuşianu, cu cât ipoteza lui, care aducea o clătinare a credinţei obşteşti, că noi suntem urmaşii Romei, apărea tuturor ca un act de impietate, o micşorare a valorii titlului de noblețe... N-a pierit nici o limbă a dacilor, pentru că ei n-au avut o altă limbă proprie, care să fie înlocuită prin limba romanilor şi n-au avut o astfel de limbă pentru simplul motiv că dacii vorbeau latineşte. Limba dacilor n-a pierit. Ea a devenit în Italia limba romanilor care era o formă literară a limbii Daciei, iar mai târziu limba italiană; aceeaşi limbă a dacilor, dusă în Franţa, a ajuns întâi limba Galilor, iar cu timpul limba franceză; în Spania ea a devenit întâi limba iberilor, iar cu timpul limba spaniolă, iar aici la noi a devenit cu vremea limba noastră românească.“

Aceleaşi idei le găsim şi la generalul Nicolae Portocală, care a publicat lucrarea „Din pre-istoria Daciei şi a vechilor civilizaţiuni“ (Bucureşti, Institutul de Arte Grafice „Bucovina“, 1932), la Marin Bărbulescu în studiul „Originea daco-tracă a limbii române“(Bucureşti, 1936), la G.Ionescu-Ghica, care publică în volum o suită de conferinţe intitulate „Dacia sanscrită. Originea preistorică a Bucureştilor“ (Bucureşti, Tipografia Carpaţi, 1945). B.P. Hasdeu în lucrarea „Perit-au dacii?“, la M. Eminescu în întreaga sa operă şi la mulţi alţii.

Sigur că imediat după instaurarea ocupaţiei sovietice şi a regimului comunist în România, operele lui Nicolae Densuşianu au fost interzise prin listele publicate de Ministerul Propagandei şi majoritatea exemplarelor aflate în biblioteci au fost declasate si arse. Astfel că dl. istoric de renume internaţional Mircea Babeş, membru activ al Partidului Comunist Român, nu l-a putut citi pe N. Densuşianu. Totuşi M.B. a avut o şansă, când după aproape trei decenii de interzicere, într-o scurtă perioadă de dezgheţ politic şi cultural, se publică, după 73 de ani, a II-a ediţie, prescurtată, a lucrării „Dacia preistorică“ (Bucureşti, Meridiane, 1986).

Prăbuşirea regimului comunist, în 1989, a creat premisele unei dezbateri a ideilor lui N.Densuşianu dincolo de interesele sau constrângerile politice de moment.

Dacă ediţia prescurtată M.B. nu a apucat s-o citească, a treia şansă a lui a fost cel de „Al treilea Congres Internaţional de Dacologie: N. Densuşianu 2002“, ocazie care a permis apariţia lucrării „Dacia preistorică“, concomitent, în cadrul a trei edituri! Acum şi celebrul membru P.C.R., tovul de istorie, Mircea Babeş, a trebuit să audă de Nicolae Densuşianu şi… a luat măsurile de rigoare, aşa cum a fost şcolit. Rezultatul îl puteţi vedea în ceea ce ne spune M.B.: „teoria lui Densuşianu a fost respinsă de cercetarea calificată românească în întregul ei, începând cu Xenopol şi Pârvan, ca „o enormă eroare de concepţie şi metodă“ (Radu Vulpe), iar ştiinţa internaţională, din fericire, a ignorat-o cu desăvârşire.

Pentru a-i răspunde lui M.B. mă folosesc, nu prima oară, de Constantin-Mihail Popescu, care a publicat la Bucureşti, în cadrul „Editurii Academiei de înalte studii militare“, cartea „Nicolae Densuşianu, omul şi opera“, 2003.

Aflăm astfel că istoricul A.D. Xenoplol (1847-1920), profesor de istoria românilor la Universitatea din Iaşi a publicat „Teoria lui Rösler. Studiu asupra stăruinţei românilor din Dacia Traiană“ (Iaşi, Tipografia naţională, 1884). N. Densuşianu va scrie o amplă recenzie la această lucrare, demonstrând lipsa de originalitate a părerilor susţinute de Xenopol, faptul că nu era un studiu independent, o cercetare nouă, îndelungată şi laborioasă, ci, din contră, o scriere grăbită, nerumegată, în care autorul, Xenopol, aluneca cu uşurinţă din rătăcire în rătăcire. N.Densuşianu susţinea că acceptarea, chiar şi parţială, a teoriei lui Rösler privind originea poporului român făcea jocul istoriografiei şi autorităţilor austro-ungare, dar mai ales sprijinea interesele panslavismului sub aparenta combatere a teoriei lui Rösler. Recenzia a apărut în revista „Ţară Nouă “, nr. 2 şi 3 din 1885.

Xenopol nu a răspuns direct, dar în „Istoria Românilor din Dacia Traiană“ el a acceptat tacit o parte din criticile lui N. Densuşianu. În schimb, la apariţia celui de al II-lea volum din Colecţia Hurmuzaki, Xenopol îl critică, răutăcios şi nejustificat pe N. Densuşianu.

Academicianul Dimitrie A. Sturza îşi exprimă indignarea faţă de „invidia şi ura“ care au stat în spatele gestului lui Xenopol, considerând că : „Xenopol e un mizerabil, căci crede că nu se poate fandacsi decât cârtind despre alţii şi aruncând minciuni asupra celor care-i sunt superiori cu multe sute de măsuri.“ (Scrisoarea, din 7 octombrie 1890, adresată lui Ioan Bianu).

În aceste condiţii vă las pe d-voastră să judecaţi dacă Xenopol mai poate primi credit ca să-l judece el pe N.Densuşianu, şi cu atât mai puţin un individ de calibrul lui M.B.

Despre Vasile Pârvan şi ne-inspirata lui afirmaţie despre „Dacia Preistorică“: „roman fantastic, plin de mitologie şi filologie absurdă“, care a

stârnit admirație și entuziasm numai printre „dilatanți", acesta a primit replica unui „diletant" de geniu, cunoscut pentru cariera sa de istoric al religiior. Este vorba de Mircea Eliade, care publică în „Cuvântul", din 11 sept.1927, un articol intitulat „Către un nou diletantism", susținând că intuiția nespecialistului poate fi o virtute, că „dilatanții au simpatizat întotdeauna istoria și au înțeles-o, deoarece sensurile profunde și de sinteză le sunt mai accesibile lor decât profesionistului".

Tov. M.B. nu poate să nu aducă laude P.C.R.-lui, al cărui slujitor fidel a rămas : „O uşoară preferință oficială pentru fondul dacic, (în timpul regimului comunist NA) care se putea explica prin idiosincrasia față de vestul capitalist, identificat pentru nevoile cauzei cu „imperialismul român", nu a mers atât de departe încât să încurajeze eventuale manifestări tracomane".

În continuare, fostul membru își aduce aminte că P.C.R.-ul nu mai există și, încercând să o mai dreagă, își începe ofensiva împotriva armatei române a anilor '80, dar și împotriva dacilor, care, în concepția lui M.B., ar fi trebuit să se bucure, să danseze și să cânte când romanii, după ocuparea a 14% din Dacia, au pustiit, pârjolit, robit satele și cătunele dacice, au furat tezaurul dacic, au omorât sau dus în robie pe strămoșii noștri, și un numai : „după eșecul încercării de a impune o linie accentuat naționalistă în tratatul de Istoria României (proiect abandonat în 1980, datorită rezistenței majorității autorilor), într-un tratat „alternativ", coordonat militărește de generalul Ilie Ceaușescu, Istoria militară a poporului român (vol. I, București, 1984), se vorbea despre trupele de ocupație romane care „au adus daune materiale și morale mari poporului dac", popor care, desigur, „nu s-a împăcat nici o clipă cu situația în care se găsea și în tot acest timp a dus o luptă dârză, tenace, permanentă, soldată în cele din urmă cu eliberarea teritoriilor ocupate și reîntregirea Daciei în hotarele ei firești".

Oare ce este scris greșit în cele de mai sus ca să-i otrăvească, așa de rău sufletul sensibil de istoric cinstit al tov-ului M.B. Cât i-a fost bine a fost membru P.C.R., apoi când lucrurile s-au schimbat a devenit cel mai înverșunat anticomunist. Parvenitismul, lipsa de loialitate, minciuna asociată cu cinismul îi caracterizează pe cei ce cred că acolo unde le este bine acolo le este și patria. Îl respect pe fostul membru al PCR care spune simplu : am fost membru de partid pentru că sincer am crezut în sistem. Am tot disprețul pentru cel care, după ce s-a strecurat în PCR și s-a folosit de avantajele oferite atunci, azi tună și fulgeră împotriva unor istorici, foști membri de partid, care au scris cinstit despre daci. Acest MB îmi amintește de povestea cu un hoț ce aleargă pe stradă, după ce a furat ceva și strigă în gura mare: hoțul! hoțul! prindeți hoțul? Oportunistu-l care a trădat o dată va continua să o mai facă. Pe tovarășul istoric M.B. nimic nu îl mai poate surprinde: „Nu mai poate surprinde nici faptul că un nucleu tracoman important, avându-i în frunte pe istoricii mișcării muncitorești și comuniste I. Popescu-Puturi, N. Copoiu și A. Deac, s-a aflat chiar în Institutul de Științe Istorice și Social-Politice (ISISP) de pe lângă CC al PCR."

Revolta tovarășului M.B. se revarsă și peste hotarele României. El nu poate să înțeleagă de ce un om cu bani poate să se intereseze de soarta istoriei noastre, așa că îi suspectează de „trădări" pe cei ce au astfel de preocupări. În general, este știut că fiecare judecă după el însuși : cinstitul crede că toți sunt cinstiți, iar trădătorul că toți trebuie să fie ca el. Dar să ne întoarcem la ce îl mai revoltă pe M.B.: „bogatul om de afaceri româno-italian Iosif Constantin Drăgan, editorul și proprietarul fițuicii „Noi Tracii", suspectat de presa liberă românească și străină de a fi fost agent de influență al regimului ceaușist."

Proaspătul don'profesor MB nu își poate crede ochilor că după căderea comunismului cuiva îi mai pasă în România de istorie, de daci și afirmă că : „mai surprinzătoare la o primă vedere ne apare astăzi reînvierea tracomaniei, manifestarea sa tot mai activă și agresivitatea sa sporită după decembrie 1989. Desigur, libertatea de opinie și de exprimare câștigată prin Revoluție a constituit condiția favorabilă a apariției a numeroase astfel de produse".

O altă problemă care îl roade pe domn profesor vine să confirme răutatea și cinismul: "În joc sunt și mijloace financiare considerabile, fără de care cele patru așa-zise „Congrese Internaționale de Dacologie", găzduite în 2000-2003 de luxosul Hotel Intercontinental din București, nu ar fi reușit probabil să-și atragă participanții – diletanți din România, din Republica Moldova și din rândurile emigrației românești din SUA."

Don'profesor a descoperit cauza insuccesele sale… nu are bani ca să ridice el niște monumente, cui știe el că ar trebui, probabil lui Suleiman Pașa, lui Baiazid, Timur Lenk și altor „Viteji ai nației": „Fără acești bani, nici monumentele dedicate lui Burebista, lui Nicolae Densușianu și tăbliței de la Tărtăria nu ar fi putut fi ridicate și inaugurate cu fastul dorit de inițiatori."

Numai că banii folosiți la conceperea, ridicarea și plasarea statuii lui Burebista, prima statuie ridicată acestui gigant al istoriei neamului nostru, au provenit în proporție de 80% de la particulari, prin grija doctorului în medicină și istorie Napoleon Săvescu, președinte al societății Dacia Revival din New York, iar 20%

de la Consiliul Județean Hunedoara prin grija președintelui dr. Mihai Rudeanu şi a Consiliului Municipal Orăştie prin grija primarului Iosif Blaga. Mai trebuie menționați şi toți cei al căror nume se regăseşte pe placa de pe monument. Cinste lor!

Ridicarea monumentului închinat memoriei lui Nicolae Densuşianu, în comuna Densuş, din țara Hațegului, s-a făcut prin eforturile materiale ale unor particulari ca dr. N. Săvescu, dr. N. Stoian, drd. Cimponieru, medici în New York, dar şi cu ajutorul deosebit al Consiliului Județean Hunedoara şi cel al Consiliului Comunal Densuş.

La ridicarea monumentului de la Tărtăria, județul Alba, închinat apariției scrisului în lume, s-au implicat nu numai dr. Săvescu, av. Lazăr Cutuş din Oradea, dr. N. Stoian, dar şi Consiliul Județean Hunedoara, prin dr. Mihail Rudeanu şi Prefectura Alba prin av. Ioan Rus. Important sprijin în această ctitorie a venit din partea doctorului în ştiințe economice George Constantin Păunescu.

Mulțumiri speciale trebuie acordate ziaristului V. Brilinsky, președintele „Daciei Revival" Transilvania.

Am menționat numele celor pe care le-am găsit pe plăcile monumentelor criticate de don'prof. M.B., ca astfel cititorii publicației „Dacia Magazin" să înțeleagă că ele s-au ridicat cu eforturile materiale deosebite ale unor persoane particulare şi cu al unor formațiuni guvernamentale, şi nu cu nişte bani picați „din cer", cum încearcă să sugereze marele nostru savant de răsunet internațional M.B.

În continuare don'profesor dovedeşte că nu numai cu priceperea are probleme, dar şi cu vederea: „Adevărata comunitate ştiințifică românească (*cu două-trei inexplicabile excepții*), precum şi cea internațională au păstrat o distanță prudentă față de noile şi ostentativele manifestări"

N-ar fi lipsit de interes să-i amintim revoltatului profesor câteva dintre personalitățile prezente la Congresele de dacologie: acad. Constantin Bălăceanu Stolnici, acad. Ion Borşevici-Republica Moldova, acad. Petru Şoltan, acad. dr. I. Târgovişte, prof. dr. istoric Vasile Boroneanț, prof. filologie Mihai Vinereanu-SUA, prof. dr. Paul Galeşanu, pr. Dumitru Bălaşa – cercetător istoric, prof. Nicolae Țicleanu, prof. dr. în istorie Vasile Cărăbiş, prof. dr. în istorie Augustin Deac, prof. Dr. în istorie Gheorghe Lazarovici, conf.univ.dr. în istorie G.D.Iscru, prof. dr. history Gregory I. Possehal-University of Pennsylvannia-SUA, prof. dr. Mihail Diaconescu, dr. în istorie Viorica Enăchiuc, prof. dr. Mihaela Albu-Columbia University-New York-SUA, prof. univ.dr. Gheorghe Drăgulin, prof. univ.dr. Sergiu Haimovici, prof. dr. Theodor Damian – Andrw Cohen College-New York-USA, prof. dr. Florin Rotaru, etc.

În continuare don'profesor începe să delireze; începe să vadă ceea ce nimeni nu a văzut, îl vede prezent la aceste congrese pe dl. profesor I.C. Drăgan! „antecedentele unor participanți cu vechi state de serviciu (I.C. Drăgan, A. Deac, P. Tonciulescu, Ion Gheorghe)".

Personal cred că ar fi fost o onoare prezența profesorului I.C. Drăgan la congresele de dacologie, dar, până în prezent, nu a fost nici măcar în sală. Este adevărat că unul din ambasadorii dânsului a avut o prezentare la unul dintre congrese. Dar don'profesor „l-a văzut" şi mai mult ne-o comunică şi în scris.

Despre menționarea d-lui profesor P.Tonciulescu, care a murit în urmă cu doi ani, lăsând în urmă un nume demn de toată cinstea, ce mai putem spune... Ceea ce face MB este mai mult decât nepoliticos.

În medicină cel ce aude voci pe care noi ceilalți nu le auzim, ori vede persoane pe care noi ceilalți nu le vedem se cheamă că suferă de delir paranoic.

Sigur că articolul lui M.B. nu putea să-l ocolească pe cel căruia îi este de fapt adresat: „Adevărul despre rolul daco-românilor ca popor primordial şi formator în Europa. El a fost extras din expunerea noului guru al tracomanilor, româno-americanul N. Săvescu (mai departe citat N.S.)

N.S. este președinte al unei societăți numite „Dacia Revival" Internațional din New York, organizator al congreselor amintite şi al unui site de web (www.dacia.org) care îi reprezintă în detaliu persoana, activitățile, mesajele, opera şi chiar preferințele muzicale, puse la dispoziția amatorilor (evident, „Imnul Dacilor", „Imnul Tinerilor Vlahi" şi „Marşul dacic"!!). N.S. este mai ales autorul cărții Noi nu suntem urmaşii Romei (tipărită în condiții de lux, deja în două ediții), carte care, prin titlu şi tonul agresiv, se recomandă a fi noul manifest al tracomaniei/dacomaniei.

Personal cred că dr. N. Săvescu ar trebui să-i mulțumească lui M.B. pentru această prezentare.

Dar iată că don' profesor sare iar la atac : „În «noul val» se înscrie şi conf. dr. G.D. Iscru (mai departe citat G.D.I.), istoric de profesie,

„Cartea sa (a prof. G. D. Iscru, N.A.), ajunsă la a treia ediție, poartă şi ea un titlu-manifest: TRACO-GETO-DACII, națiunea matcă din spațiul carpato-danubiano-pontic."

Am fost prezent la cel de Al IV-lea Congres de Dacologie, unde s-a prezentat cartea lui G.D. Iscru în fața celor 500 de participanți, care au primit-o cu un interes şi o căldură deosebită, ceea ce sprijină faptul că a fost necesară a treia ediție a cărții.

Don'profesor revine, fără nici un argument, doar cu tăria că ştie el M.B. ce vorbeşte, că doar altfel nu putea fi ales profesor la Universitatea din Bucureşti, unde să-i învețe el pe alții ce ştie mai bine…„De acolo provine ideea falsă si nocivă (de la N.

Densuşianu, NA) a unui spaţiu privilegiat, cel carpato-danubian, şi a unui «popor unic» (= „popor ales“ = “naţiune matcă“), „creator al primei civilizaţii“, pe care a transmis-o practic întregii umanităţi. Meritul său este deci esenţialmente unul cultural: „Acei carpato-dunăreni (arieni, cum îi numesc alţii) au dat naştere culturii lumii, ea răspândindu-se nu numai peste întreaga Europa şi spre nordul Egiptului şi Mesopotamiei, ci până în îndepărtata Indie...“. Popor, pe care N.S. nu prea este hotărât cum să-l numească.

Dar pentru această „idee falsă şi nocivă“, cum o numeşte don’profesor M.B., în S.U.A., doi cercetători americani Ryan & Pitman au primit în anul 2000 de la Columbia University cea mai înaltă distincţie, Schepard Medal.

Lipsa de cunoştinţe medii de istorie a Europei îl transformă pe don’profesor MB într-un adevărat inchizitor, acuzându-l pe dr. N. Săvescu de un „veritabil rasism“. Dar să-l citim pe MB: „De aici, mândria predicată de noii tracomani în termenii unui veritabil rasism, căci această ar fi, fără umbră de îndoială, şi originea noastră, a „daco-românilor“: “Noi am fost dintotdeauna aici. Noi nu am venit de nicăieri… De la noi a început Europa să existe… Noi suntem adevăraţii părinţi ai Europei“ (N.S.).

Marea durere sufletească a lui don’prof. continuă să fie vechea obsesie….cum oare aceşti români să fie altceva decât urmaşi ai soldaţilor români, ai hoţilor de la Roma, ai turcilor slavilor şi ungurilor.

Dar să vedem ce mai spune Dr. N. Săvescu, păcătuind în faţa lui MB: „Nu este nimeni în toata Europa care să aibă o istorie mai veche, mai frumoasă şi mai fantastică decât a noastră. Noi nu trebuie să uităm că suntem aici, pe acest pământ european, primii, înaintea grecilor, italienilor, francezilor, germanilor or turcilor, înaintea englezilor or slavilor. …Noi, daco-românii, reprezentăm coloana vertebrală a istoriei lumii contemporane“. Ce păcat că doar N.S. şi cercul său de „daco-romini“ au ajuns la această minunată concluzie!“ Să vedem ce-l mai doare pe MB: „Prin asemenea procedee arbitrare, care nu au nimic în comun cu un demers ştiinţific, şi prin numeroase afirmaţii lipsite de orice argumentare şi de orice temei, „carpato-danubienii“ devin „înaintemergătorii“ tuturor marilor popoare şi creatorii marilor civilizaţii ale Antichităţii: sumeriană, hittita, minoica, miceniană, troiană“.

În continuare, M.B. îl citează pe dr. N. Săvescu fără însă a răspunde la întrebarea, de bun-simţ, a acestuia din urmă. „Se întreabă N.S., retoric: „Cum este posibil ca, în timp ce doar 14% din teritoriul dacic fiind cucerit şi ocupat de nesătulul imperiu roman, adică de trupe de mercenari analfabeţi, care de-abia puteau închega două vorbe în latină, aceştia să ne înveţe pe noi o limba pe care ei înşişi nu o vorbeau?“. Ura, scârba, disprețul față de tot ce aparţine cultural spaţiului nostru carpato-dunărean izbucnesc nestăpânită şi din următoarele cuvinte ale lui don profesor de la Facultatea de Istorie şi Arheologie din Bucureşti, fost membru P.C.R., care trăieşte boiereşte pe banii publici, pentru care biserica, religia ar trebui izolate: „În acest context, cum se vede, revin mereu în discuţie acele documente despre care unii sau alţii cred că ar fi vechi scrieri băştinaşe, de la tăbliţele neolitice cu pictograme de la Tărtăria (pompos denumite „primul mesaj“ şi recent comemorate cu participarea unui inevitabil sobor de preoţi!)

Tot el, don’profesor, uită să ne spună părerea lui „ştiinţifică“ asupra tăbliţelor de la Tărtăria. Dar să vedem ce expert este el, MB, în studii de carbon radioactiv“. De exemplu, domnii „dacologi“ N.S. şi G.D.I. ar fi trebuit să ştie că: tăbliţele de lut de la Tărtăria nu puteau fi datate prin metoda carbonului radioactiv, căci metoda respectivă se aplică doar pe resturi organice;

În anul 1961, când arheologul român Vlasa descoperea tăbliţele de la Tărtăria împreună cu oase umane parţial carbonizate, don’ profesor avea 20 de ani şi capabilitatea să citească. Au mai trecut de atunci peste umerii lui domn’prof. încă 42 de ani, dar el tot nu a reuşit să citească. La Tărtăria s-au descoperit resturi osoase umane care pot fi datate cu carbon radioactiv. Ori poate că în cunoştinţele lui MB de arheologie oasele nu sunt „resturi organice“!? Uneori te întrebi ce i-o învăţa don’profesor pe studenţi dacă pe noi încearcă să ne convingă că oasele umane sunt materie anorganică!

Nu uită MB să amintească şi de: „misteriosul Cod Rohonczy (după N.S., „cronică dacă din secolele XI-XIII“!). „Fără însă a ne spune şi părerea lui de istoric competent asupra Codexului.

Tot don’profesor mai „articulează“aşa, în fugă, două persoane, ca să nu-şi iasă din mână : „Între aceste date extreme se mai invocă ornamentele de pe vasele şi figurinele culturii Sârla Mare din epoca bronzului, „citite“ de V. Enachiuc, inscripţiile greceşti şi latineşti din Scythia Minor şi din Provincia Dacia, „traduse“ cu cinism de A. Bucurescu ca şi cum ar fi fost scrise în limba geto-dacilor“.

Pentru necunoscători Mircea BABEŞ (mirceababes@hotmail.com) este prof. dr. la Universitatea Bucureşti, Facultatea de Istorie, Seminarul de Arheologie „Vasile Pârvan“ iar, în încheiere, ce mai putem spune decât că „La aşa profesor, aşa istorie. Fiecare are ceea ce merită.“

MALUS DACUS

PROBLEME CONTROVERSATE ALE ISTORIEI

TĂRTĂRIA – UN TOPONIM STRĂVECHI

„Numele de locuri sau toponimele (alcătuind în totalitatea lor aşa-zisa toponimie) au fost create pentru a facilita orientarea în mediul geografic. Majoritatea au fost la început cuvinte comune din limba curentă: substantive însemnând pur şi simplu «munte», «deal», «şes», «câmp», «groapă (depresiune)», «râu», «pârâu» etc.

Calitatea de etichetă cu funcţia de orientare în mediul geografic a determinat o izolare a numelor de locuri de limba curentă şi, în acelaşi timp, o conservare prelungită a lor, de secole şi chiar milenii. Aşa se explică de ce multe dintre toponime aparţin unor faze vechi de evoluţie a limbilor şi chiar unor limbi acum dispărute".

MIRCEA HOMORODEAN

Tăbliţele descoperite la Tărtăria (lângă Orăştie) fac parte dintr-un sistem de scriere larg răspândit la creatorii Vechii Civilizaţii Neolitice/ Old European Civilization, scriere de origine locală.

Ca şi tăbliţele descoperite, rămân enigme atât toponimul Tărtăria (locul descoperirii tablelor), cât şi neamul din care au făcut parte făuritorii Vechii Civilizaţii Europene Neolitice.

TĂRTĂRIA este unul dintre cele mai controversate toponime. Pe lângă acest toponim mai există hidronimul *Pârâul Tartarului* (judeţul Sibiu). Referindu-se la cele două denumiri, lingvistul Iorgu Iordan aprecia: „*La baza lor stă* tartar «*iad, infern*» *şi de aceea ar fi trebuit menţionat în capit. II, s.v. Iadul, dar mi s-au părut suspecte, mai ales al doilea (Tărtăria) care şchiopătează în ce priveşte formaţia*".

Radicalul *Tartar* are implicaţii extraordinare în mitologia lumii antice. În mitologia greacă a fost consemnat sub formele: *Tartaros, Tartaro, Tartare*, la singular, şi *Tartara, Tartaro,* la plural. Fiind un cuvânt necunoscut în elină, lingviştii îl consideră cu etimologie incertă, în afara orizontului lumii greceşti, ceea ce ar fi o dovadă a apartenenţei la lumea pelasgă.

Tartaros a fost unul dintre elementele personificate ale universului (alături de *Haos, Eros* şi *Gaia*), dar şi ultimul nivel infernal din *Hades.*

Tartaros însoţindu-se cu *Gaia* (*Geia, Ge*), personificarea feminină a Pământului, a dat naştere lui *Typhon* (învingătorul vremelnic al lui Zeus căruia-i taie tendoanele şi muşchii braţelor şi picioarelor şi-l închide într-o peşteră de unde l-a salvat *Hermes* şi *Pan*), *Cerber* şi *Echidna* (în unele variante).

La autorii antici, *Tartaros* a fost identic cu *Kronos,* a cărui etimologie este incertă şi adeseori a fost cofundat cu numele comun *chronos* „timp". Teonimul *Kronos* poate fi format în «manieră elină» de la *Cerus* (*Ceronos*) „Cer" şi *Coronos* „Încoronatul" (şi aceste două cuvinte tot pelasge) şi de aici multiplele atribuţii ale *Zeului Timpului*. Sub numele de *Pater Tartarus* a fost considerat *Domnul Suprem al* „Lumii de dincolo". Chiar zeul *Apollon* a fost adorat cu numele de *Tortor*, forma mai nouă pentru *Tartar*(*us*) şi a fost adorat într-o parte a Romei. Posibil ca *Apollo Tortor* al romanilor să fie identic cu zeul atenian *Apollon partoos.* Zeul *Tartaros* apare la romani şi cu numele de *Manus*, epitet a lui *Saturn*, în calitate de zeu al adâncurilor terestre ascunse. Potrivit mitologiei, bătrânul *Saturn* (*Kronos*) după ce a fost detronat de fiul său *Jupiter* (*Zeus*) a fost adăpostit de *Ianus* în Latium. Unii cercetători consideră macrotoponimul *Latium* ca având la bază cuvântul *lathein* „a se ascunde", de fapt o etimologie populară: vb. grec. lathein „a se ascunde", comparabil cu vb. latin *lateo, -ere, -ui* „a fi ascuns" şi cu adj. latin *latens, -tis* „secret, misterios, tainic". În daco-română îl regăsim în s.n. *taină*, greşit considerat împrumut din slavul *tajna*. Cu numele de *Deus Manus* (în etruscă *Mantum*, în daco-română vb. *a mântui* „a se salva, a scăpa de pedeapsa divină, a fi iertat pentru păcatele săvârşite", greşit

considerat împrumut din magh. *menteni*[5]) şi *Manes* (echivalent a lui *Tartaros*) cu care era onorat zeul *Saturn*. La pelasgii lidieni din Asia Mică a fost amintit regele *Manes* (fiul lui *Uran-Joe* şi al *Gaei*) identic cu Saturn. La romani, *Mania* era divinitatea feminină a „lumii de dincolo". Din cele expuse se constată că *Tartaros* (Tatăl, Domnul „lumii de dincolo") a fost un zeu arhaic pelasg, preluat de panteonul grecesc şi adeseori asimilat lui *Kronos, Apollo* sau cu zeul roman *Saturn.*

Tartaros a fost considerat şi ultimul nivel din *Hades*, sediul nopţii zeiţei *Nyx,* locul unde erau aruncaţi duşmanii zeilor (ciclopi, titani), ţinutul infernal al umbrelor de sub pământ, în fapt infernul însuşi, iadul. În acest caz, *Tartaros a fost identificat cu zeul Hades*, numit şi *Haides* sau *Aidoneis* „Cel Nevăzut" (considerat a avea ca etimon *aidis* „nevăzutul" sau *aeidis* „invizibilul" după Platon) şi chiar *Pluton* (printr-o etimologie populară se consideră ca etimon grec. *plouto* „avere"), divinitate domnind peste Infern, inclusiv peste bogăţiile subpământene.

Revenind la toponimul *Tărtăria* şi hidronimul *Pârâul Tartarului, mai amintim şi oronimul Tărtărăul*, un munte din *Parâng*. Pentru *Parâng* a fost propus termenul grecesc *farangos,* care la origine avea accepţiunea de „munte scobit". De acest oronim, cercetătorul Ion Conea a apropiat toponimia din raza Parângului, care cuprind nume de munţi: Gropul, Gropile, Zănoaga, Sapa, Găuri, Tărtărăul. Dacă ne referim la anticul *Tartaros* (*Tartar*), acesta era considerat o „prăpastie obscură", locul unde au fost închişi titanii.[8] Interesantă este şi părerea lui Hesiod care a considerat *Tartarul* un urcior subpământean cu gât deschis (*deire*) din care ieşeau „rădăcinile lumii", deci tot „un fel de groapă". Nu trebuie neglijată nici înmormântarea cadavrului: mortul este *dus la groapă, îngropat, deasupra mortului* (aşezat în urnă, sicriu sau sarcofag) se depune pământ formându-se mormântul (tumul de diferite înălţimi). Rezultă că *tartar* ar avea accepţiunea de „groapă", „scobitură", „prăpastie" şi „mormânt".

Din cele expuse se constată că *tartar* este un cuvânt arhaic, pelasg/valac, cu o vechime multimilenară, şi poate fi considerat a avea accepţiunea de „groapă", „scobitură", „prăpastie", „mormânt", preluat de mitologia elină, dar conservat şi transmis valacoromânilor care l-au păstrat în toponimul *Tărtăria,* în oronimul Muntele *Tărtărăul* şi hidronimul *Pârul Tartarului.*

Prof. IONEL CIONCHIN

Adamclisi, altarul împăratului Buerebuistas

ADRIAN BUCURESCU

Buerebuistas era născut în neamul Piangeților, a căror obște se întindea la sud de râul Naparis, cu capitala la Helis, zisă şi Argedava, unde domnise pe vremuri şi marele rege Dromichaites. Deocamdată, nu se ştie care a fost primul nume al celui ce avea să ajungă cel mai mare peste regii din Tracia, adică împărat.

BU-ERE-BU-IST-AS era doar unul dintre supranumele lui şi se traduce prin „Nemaivăzutul; Nemaipomenitul“, literal „Care era care este nu“. Prin pronunții populare, acest supranume s-a împărțit în mai multe variante, printre care şi BURE-BISTA, ce avea şi sensurile de „Cel mai Bărbat; Cel mai Viteaz; Cel mai Mare Om“ (cf alb **burrë** „bărbat; soț“; rom **boier**; **a birui**; engl **best** „cel mai bun“; rom **peste**).

Etnonimul PIAN-GETAI se tălmăceşte prin „Geții Războinici“ (cf. slav **voina** „război“; rom **voinic**). Varianta acestui etnonim este TAPAE „Războinicii; Luptătorii; Țapii; Apărătorii“ (cf. alb. **tabje** „fortificație mică“; rom. **a țipa** „a bate“; **stup**; **țap**; **țeapă**; **țep**; **a înțepa**). TAPAE este şi unul dintre locurile unde s-a luptat şi armata lui Decebal cu romanii.

După cum se vede, la figurat, Piangeții erau reprezentați de țapi. Acest simbol ne duce cu gândul la celebra metopă de pe monumentul de la Adamclisi, reprezentând doi țapi în luptă, lângă trei oi.

Înțelegând acum că țapii de la Adamclisi trimit la neamul Piangeților, condus de Buerebuistas, să încercăm a afla la cine se referă oile.

Numele actual al Dobrogei vine de la sintagmele dacice atestate DRA-BESKOS şi DRO-BETA. Ultimul se traduce prin „Trei Voievozi; Trei Crai“ (cf. rom. **trei**; **bade**; **vodă**). DRA-BESKOS înseamnă, printre altele, „Trei Păstori“. BESH-OS înseamnă „Cu Oile; La Oi; De Oaie“ (cf rom **başcă** „lână de la oi“; **păscut**). Aşadar, Dobrogea era condusă de trei regi, de trei păstori, şi, după cum atestă izvoarele antice, a fost cucerită de Buerebuistas. Întru pomenirea acestei victorii, împăratul a ctitorit un grandios altar, pe care băştinaşii l-au numit „Templul Omului“ (cf get BURE, alb **burrë**), denumire tradusă de turci, care mai târziu au ocupat Dobrogea, prin **Adam-clisi** „Biserica Omului“.

Acum doi ani, am sugerat, într-un articol apărut într-un cotidian central, pe care-l păstrez, că monumentul de la Adamclisi este getic, scriind că pe trofeul din vârf apare şi **Cavalerul Trac**, pe care eu îl socot a fi chiar Zalmoxis, în ipostaza de zeu al războiului. Ipoteza mea cu privire la altarul dobrogean al lui Buerebuistas s-a încropit independent de aceea a d-lui Virgiliu Oghină, care, cu alte argumente, a ajuns cam la aceleaşi concluzii. Mi se pare că, de aici, noi, „tracomanii“, nu aveam decât de câştigat.

Este limpede că, aşa cum a furat denumirea capitalei lui Decebal, pentru o altă capitală, **Ulpia Traiana Sarmizegetusa**, împăratul Romei şi-a însuşit şi altarul getic din Dobrogea, cunoscut astăzi, exclusiv şi pe nedrept, ca **Tropaeum Traiani**!

■

DACIA DE AZI

1940 Anul începerii războiului sovieto-român

Prof. AUREL PREDA

De la o vreme, în Europa şi în lume, „bântuie“ o modă care în Evul Mediu a făcut epocă: moda „de-a pusul cenuşii în cap“. Astfel, şefi de stat, prim-miniştri sau miniştri de externe, în timpul unor vizite oficiale în alte state, îşi cer scuze pentru fapte comise de armatele ţărilor lor, în special în timpul celui de-al doilea război mondial (pentru ocuparea militară de teritorii, comiterea de atrocităţi în timpul acestor ocupaţii etc.).

Moda „de-a pusul cenuşii în cap“

Aşa au făcut, rând pe rând, reprezentanţii „învinşilor“ (ai Japoniei, Germaniei şi Italei), ba chiar ai „învingătorilor“ (ai fostei URSS, vizavi de masacrul ofiţerilor polonezi în pădurile de la Katyn).

Original ni se pare însă un discurs rostit de şeful statului italian cu ocazia vizitei efectuate în ţara noastră, la 22 iulie 1993, când a folosit acest prilej pentru a cere scuze în numele ţării sale în legătură cu ocuparea... Daciei de către legiunile romane comandate de împăratul Traian!?

Pentru a rămâne în topul „celebrităţilor“, şi fostul ministru de externe al României, Adrian Severin, îşi cerea scuze în 1997 faţă de Kinkel, omologul său german, pentru trimiterea în anul 1945 a etnicilor germani din România în fosta URSS, ca şi cum această decizie ar fi aparţinut guvernului român!

Pe parcursul negocierilor atât ale Tratatului politic cu Ucraina, cât şi ale Tratatului politic cu Federaţia Rusă (ultimul încă nefinalizat) au fost aduse în discuţie de partenerii noştri slavi formulări de texte mai mult sau mai puţin diferite - prin care ni se cerea să fim de acord cu condamnarea unor acte şi fapte din trecutul istoric comun, cum ar fi „ocuparea Basarabiei de către România în 1918“, precum şi aşa-zisa „înţelegere Antonescu-Hitler“, adică să ne punem cenuşă în cap şi în scris pentru anumite momente ale istoriei noastre naţionale.

Dacă prima cerere este atât de aberantă încât nu este cazul să ne pierdem timpul cu ea, cea de-a doua merită să fie analizată aşa cum se cuvine.

Ultimatumul precede, de regulă, agresiunea

După cum se ştie, de regulă, ultimatumul precede folosirea ilicită a forţei de către un stat (mare şi puternic) împotriva altui stat (mic); este, întotdeauna un act care, o dată înfăptuit, poate aduce grave atingeri integrităţii teritoriale statului-victimă.

Ultimatumul este considerat o forţă (ameninţare cu forţa), deci un act prin el însuşi ilicit, contrar principiului interzicerii ameninţării cu forţa şi folosirea forţei în relaţiile interstatale.

Acest binom fatidic (ultimatum – folosirea forţei) echivalează cu agresiunea, care este calificată drept crimă internaţională de Rezoluţia 3314 (XXIX) din 14 XII 1974, prin care Adunarea Generală ONU a adoptat Definiţia agresiunii armate directe.

Astfel, statul agresiv, care recurge la ultimatum, urmat de folosirea forţei este pasibil nu numai de blamul comunităţii internaţionale, dar şi de răspundere internaţională. După cum se ştie, în anul 1945, Germania învinsă şi-a văzut conducătorii atârnând în ştreang ca urmare a hotărârii Tribunalului de la Nürnberg, o instanţă penală internaţională ad-hoc, care a funcţionat după preceptele concepute în teorie de părintele Dreptului penal internaţional, juristul şi diplomatul român Vespasian V. Pella. Germania a fost totodată împărţită în zone de ocupaţie, încetând, practic, să mai existe ca stat între

anii 1945 şi 1949.

Nu acelaşi lucru s-a întâmplat, aşa cum vom vedea, cu celălalt partener al Germaniei la încheierea Pactului de neagresiune, semnat la Moscova, la 23 august 1939, act juridic care a dat „culoare verde“ începerii celui de-al II-lea război mondial, dar căruia hazardul istoric i-a conferit în anul 1945 statutul politico-juridic de învingător.

Reiese, deci, că ultimatumul, ca instituţie a „Dreptului“ forţei, a fost, este şi rămâne incompatibil cu forţa dreptului, cu Dreptul Internaţional

Ultimatumul sovietic din iunie 1940-calificat ulterior drept acord

În iunie 1940, acţionând pe baza Anexei secrete la Pactul de neagresiune sus menţionat, cunoscut şi ca „Pactul Ribbentrop-Molotov“, după numele celor doi miniştri de Externe nazist şi comunist care l-au semnat URSS a adresat guvernului regal român din acea vreme cunoscutele sale note ultimative prin care l-a „somat“ pur şi simplu ca într-un interval de timp extrem de scurt să-i cedeze nordul Bucovinei (care nu a fost niciodată încorporat la Rusia ţaristă şi, cu atât mai puţin, la URSS) şi Basarabia. În această împrejurare,când ţara noastră fusese, practic, abandonată de aliaţii săi fireşti - Anglia şi Franţa aflate ele însele la strâmtoare (una ocupată şi una asediată) -, tot ceea ce guvernul român a hotărât să facă a fost să răspundă guvernului de la Moscova că „pentru a evita gravele urmări pe care le-ar avea „recurgerea la forţă şi deschiderea ostilităţilor în această parte a Europei“, se vede silit să accepte condiţiile de evacuare dictate de ruşi. (Textul integral al documentului se redă în anexe).

Din poziţia oficială a guvernului român se desprinde:

a) că nu doreşte să răspundă cu forţa la forţă şi că înţelege să aplaneze pe cale amiabilă acest diferend de care nu se făcea vinovat;

b) că nu cedează nordul Bucovinei şi Basarabia- aşa cum a cerut ultimativ guvernul sovietic -, ci doar că e silit să-şi evacueze administraţia şi armata din aceste teritorii.

Este clar pentru oricine că tot ceea ce, patru ani mai târziu, Convenţia de armistiţiu încheiată de Naţiunile Unite cu România la Moscova, la 12 septembrie 1944 cunoscută şi sub numele de „Dictatul de la Moscova“ şi ulterior acesteia, Tratatul de Pace cu România, semnat la Paris la 10 februarie 1947, numea „Acordul Sovieto-Român din 28 iunie 1940“ este un fals, o probă de cinism fără precedent, prin care se ridică la rang de acord un ultimatum, adică un act de forţă, de agresiune, şi aceasta în dispreţul principiilor şi normelor de Drept Internaţional unanim acceptate de „popoarele civilizate“.

Convinşi fiind că naţiunile mici pot constitui doar „obiecte“, şi nu „subiecte“ ale Istoriei, foştii aliaţi „fireşti“ ai României au cedat în faţa presiunii şi voinţei Moscovei, şi imprudenţi în perspectiva aceleiaşi Istorii, au achiesat la a denumi şi califica drept acord un act de forţă. Dacă, aşa cum este firesc un act de forţă nu comportă, prin natura sa, consimţământul victimei, este limpede că aşa-zisului „Acord Sovieto-român din 28 iunie 1940“ i-au lipsit din momentul „încheierii“ nu numai voinţa părţii române de a-l încheia, dar şi obiectul de reglementare, adică harta prin care se delimitează teritoriile încorporate la fosta URSS. Este de precizat că „harta“ a ajuns la Bucureşti, patru săptămâni mai târziu, adică post-facutm.

Aşadar, în absenţa celor două elemente de bază ale oricărui Acord (consimţământ şi obiect), evenimentele care s-au petrecut în apriga vară a anului 1940 nu pot fi considerate, „dacă nu vorbim pe dinafară“, drept tratative între cele două ţări mai ales ţinând cont de faptul că acestea nu puteau conduce la încheierea unui acord, pentru simplul motiv că un astfel de document nu se negociază pe afet de tun.

Începerea războiului sovieto-român

Dacă n-a fost acord a fost, în schimb, stare de război, care s-a instalat şi declanşat în urma agresiunii bolşevice din iunie 1940.

Deşi, aşa cum am văzut, iniţial România şi-a manifestat dorinţa de a nu se opune cu armele la ultimatumul sovietic, desfăşurarea evenimentelor a silit-o să-şi modifice atitudinea.

Astfel, în timpul evacuării nordului Bucovinei şi Basarabiei, detaşamente de şoc şi chiar unităţi întregi de desant şi motorizate sovietice au trecut Nistrul şi fără să mai aştepte părăsirea în ordine a acestor teritorii de către români au creat dificultăţi insurmontabile acestora; cu sprijinul efectiv al unor minorităţi în special evrei, care s-au bucurat sub administraţia română de toate drepturile conferite de Constituţia cetăţenilor români, armata ţării noastre a fost pusă în situaţii extreme de agresorii sovietici, în încercarea lor de a o provoca şi de a o pune în situaţia de a riposta.

S-au înregistrat chiar acte de ostilitate armată

întreprinse contra ofițerilor şi trupei (deschiderea focului, dezarmare, ruperea epoleților etc.), acte care au atins punctul culminant în zona Herței (teritoriu care a fost, deasemenea, încorporat la URSS, deşi nu era menționat în cele două note ultimative sovietice), când o unitate de artilerie a ripostat cu foc împotriva încercărilor ruseşti de a depăşi, ceea ce militarii români au considerat de *vis* limita răbdării şi onorii lor. Încleştări s-au semnalat şi în alte părți ale teritoriilor evacuate si au constituit începerea de fapt a ostilităților armate, a războiului.

De-a lungul „liniei de demarcație", care s-a instalat pe Prut şi pe cursul superior al Siretului, sovieticii au masat forțe considerabile, în special motorizate, care s-au dedat pe tot parcursul intervalului iunie-iulie 1940-iunie 1941, la numeroase acțiuni de forță contra României.

Astfel, detaşamentele infanteriei marine sovietice au ocupat, în noiembrie 1940, printr-un atac-surpriză, opt insule pe Dunărea maritimă; în decembrie 1940, a fost bombardată asiduu Constanța, a avut loc „Dog-fights-uri" în spațiul aerian al României, iar atacurile nocturne pe Prut şi Siret intraseră în cotidian.

Silite să riposteze, armata română şi țara s-au aflat *de facto* pe întreaga perioadă sus-menționată într-un război nedeclarat cu Rusia Sovietică, în condițiile în care, cel puțin până la 30 august 1940- când granițele țării au fost garantate de Germania-, România s-a aflat singură contra colosului roşu.

Fără a diminua rolul descurajator pentru sovietici al garanțiilor germane privind granițele României, date la 30 august 1940, la Viena, garanții care au produs atata iritare la Moscova, trebuie spus ca acestea nu au scutit România de atacurile ruseşti din Delta Dunării, de pe Prut şi de pe Litoralul Mării Negre, cu alte cuvinte, războiul nedeclarat sovieto-român a continuat netulburat pe uscat, în apă şi aer. De aici, inutilitatea unei Declarații de război adresată de guvernul român celui sovietic la 22 iunie 1941.

Şi toate aceste lupte care s-au desfăşurat încontinuu între 1940 şi 1941 aveau loc în condițiile în care relațiile diplomatice nu fuseseră rupte, constituind astfel o premieră în relațiile internaționale.

Acest precedent a fost urmat, după război, şi în relațiile sovieto-nipone şi se perpetuează şi în zilele noastre în relațiile ruso-japoneze, în condițiile în care, deşi cele două state nu au semnat încă un Tratat de pace (pentru că japonezii, spre deosebire de alții, pretind constant ca ruşii să le înapoieze Insulele Kurile, care au avut aceeaşi soartă ca şi Basarabia şi nordul Bucovinei), ele întrețin relații diplomatice şi economice normale.

La acest război nedeclarat româno-rus s-au referit factorii politici români şi sovietici ai vremii şi el este consemnat în protestele cinice ale guvernului fostei URSS, care, după principiul comunist arhicunoscut de a deveni din acuzat, acuzator, procedau în 1940-1941 la proteste diplomatice în care se cerea „hotărât" să înceteze acțiunile de ripostă ale armatei române, o armată nevoită să se apere în fața atacurilor armate ale sovieticilor, întreprinse de-a lungul imensei linii de demarcație româno-sovietică, linie în cadrul careia Prutul juca rolul unui original „no man's land".

La acest război s-a referit între altele în anul 1945, în timpul procesului ce i s-a intentat şi mareşalului Ion Antonescu, personalitatea-cheie politică şi militară a țării în perioada 1940-1944.

În acest cadru, fostul „Conducător al Statului" declara: „Stâlpii liniei de demarcație stabilite (unilateral de sovietici-n.m.) după ultimatum erau deplasați; se schimbau de asemenea zilnic focuri inclusiv de artilerie iar de pe urma lor cădeau morți şi răniți; avioanele ruseşti făceau zilnic incursiuni până la Carpați. Dl Lavrentiev (şeful Legației sovietice la Bucureşti) mi-a cerut condominium la Dunărea Maritimă şi dreptul pentru vasele de război ruseşti de a pătrunde la Brăila; tot el mi-a cerut să dau din vasele şi materialul rulant şi locomotive, cota corespunzătoare teritoriului ocupat (deci nu cedat-n.n.). Ruşii au ocupat cu forța insulele din Brațul Chilia în decembrie 1940 şi s-a încercat să se pătrundă cu forța în canalul Sulina, la 2 decembrie 1941. Toate aceste acte de agresiune erau cunoscute de şefii legațiilor Angliei şi SUA, de la Bucureşti".

...Din iunie 1940 până în iunie 1941, actele de agresiune sovietice au continuat fără întrerupere şi au primit concomitent riposta armatei române, care era nevoită să se apere. Deci, în iunie 1940, România a trecut de la defensivă la ofensivă împreună deaceastă dată cu Germania, continuând astfel războiul declanşat *de facto* de soviete în vara anului 1940.

În loc de concluzie

1. Faptele dezmint „teza stalinistă" din anii '40 şi '50 însuşită şi de comuniştii români, potrivit căreia Pactul Ribbentrop-Molotov ar fi încetat să mai producă efecte juridice doar la 22 iunie 1941, când „agresorii români şi germani au atacat în mod perfid URSS, declanşând războiul antisovietic" (din cuvântarea lui L.V. Stalin la cel de-al XIX-lea Congres al P.C.U.S).

Această teză este repusă pe tapet, după ani şi ani acum, la Bucureşti, de către cine nu te aştepţi s-o facă nimeni altul decât faimosul trio de la Grupul de Dialog Social (Gabriel Andreescu, Renate Weber şi Valentin Stan), care admite cu dezinvoltură că Pactul Ribbentrop-Molotov ar fi fost „denunţat", pierzându-şi astfel valabilitatea(altă perlă) la data declanşării ofensivei germano-române împotriva fostei URSS, adică la 22 iunie 1941. Să se fi născut sub îndrumarea atentă a GDS o nouă modalitate de denunţare a unei înţelegeri bilaterale, pe altă cale decât cea diplomatică, şi anume aceea a notificării cu artileria? Trebuie să admit că „academicianul" Mihail Roller, coetnic cu cel puţin unul dintre faimoşii creatori de drept internaţional nominalizaţi mai sus, „teoretician" şi el şi „specialist şi în istorie" (de fapt subinginer de drumuri şi poduri-n.n.), cel care a întors „istoria României cu capul în jos", aşa cum se lăuda la un Congres al „istoricilor" comunişti (Varşovia, 1953), are de ce să se bucure în mormânt: are discipoli în aproape tot spectrul politic românesc...

În realitate, România, aşa cum am văzut, se afla deja la data de 22 iunie 1941 antrenată de una singură într-un război cu fosta URSS încă din anul 1940, acţiunea comună Germano-Română fiind doar începutul epopeii de eliberare a pământului românesc dintre Prut şi Nistru.

În ceea ce priveşte pactul de neagresiune germano-sovietic, semnat în biroul lui Stalin, la Moscova la 23 august 1939, acesta nu poate fi considerat valabil după semnare deoarece anexa sa secretă privind împărţirea Europei de Est, Centrale şi de Sud Est, între cel de-al treilea Reich şi URSS prin forţă, a contravenit principiului neagresiunii, ceea ce a făcut ca pactul Ribbentrop-Molotov să fie lovit de nulitate absolută *ab initio* şi deci n-a fost valabil niciodată şi cu atât mai puţin până la data ofensivei germano-române contra URSS, din 22iunie 1941, aşa cum ne propun doctrinarii de la GDS, emulii lui Mihail Roller.

2. Nu a existat nici o înţelegere în sensul de acord bilateral între Antonescu şi Hitler aşa cum au pretins şi continuă să o facă partenerii noştri de negocieri de la Est. Ca militar, Antonescu a crezut că e suficient cuvântul său de ofiţer şi procedând imprudent, ca şi colegul său finlandez, mareşalul Mannerheim, nu a încheiat o înţelegere, un acord cu Germania privind alianţa româno-germană. Nu este prea greu de imaginat ce deziluzie ar fi avut de suferit cei doi politicieni de ocazie, care au fost, din păcate, Antonescu şi Mannerheim, de pe urma atitudinii postbelice a unei Germanii victorioase.

3. Lipsa unei dispoziţii exprese în tratatul politic de bază cu Ucraina şi în schimbul de scrisori între ministrul de externe şi cel ucrainean (ultimul document nu a fost supus ratificării Parlamentului român) ambele semnate la Neptun la 2 iunie 1997, referitoare la condamnarea acestui pact şi mai ales a consecinţelor sale pe plan politic este o cedare de nejustificat a delegaţiei române prezente la negocieri pentru că:

a) Deputaţii fostei RSS Ucraina în sovietul suprem al fostei URSS au acceptat fără obiecţii hotărârea acestuia din decembrie 1989, prin care Pactul Ribbentrop-Molotov este considerat nul şi neavenit *ab initio*, fiind totodată condamnat ca document de politică externă comun al celui de-al treilea Reich şi al fostei URSS. Deci acest document a fost şi este opozabil şi Ucrainei în calitatea ei de succesoare a fostei URSS.

b) Ucraina, ca şi Rusia, în calitatea lor de succesoare a fostei URSS, nu dispun deci, de o bază juridică solidă pentru a refuza cererea României de condamnare în textele tratatelor de bază cu această ţară a pactului Ribbentrop-Molotov.

4. Prin această capitulare, o capitulare în timp de pace, guvernul român al vremii a recunoscut pentru prima oară în istoria României că nordul Bucovinei, partea de nord a Basarabiei istorice, precum şi sudul acesteia, cotropite în baza Pactului sus-menţionat de către URSS, sunt din 1997, de drept, părţi ale teritoriului Ucrainei, la care, iată, România renunţă, acoperind astfel viciile de consimţământ manifestate în vara anului 1940, când aceste teritorii împreună cu Basarabia au fost încorporate, prin forţă la URSS. Dacă adaugăm şi faptul că „reprezentanţii" României au recunoscut că Insula Şerpilor aparţine Ucrainei, avem tabloul complet al tragediei consumate la Neptun în 1997.

5. În fine, acest act impardonabil de cedare în faţa Ucrainei este considerat un precedent de către partenerii de negocieri de la Moscova care au insistat ca şi în tratatul politic de bază cu România încheiat recent să nu figureze nici o referire la pactul Ribbentrop-Molotov, desăvârşindu-se astfel renunţarea pentru totdeauna la nordul Bucovinei şi sudul Basarabiei.

6. Doctrina şi practica statală arată că în astfel de situaţii limită, competent să decidă nu este guvernul sau parlamentul unei ţări, inclusiv şeful statului, ci poporul însuşi-prin referendum-pentru că (nu e aşa?) parafrazând testamentul lui Ştefan cel Mare, „România nu este a voastră, ci a urmaşilor, urmaşilor voştri". Şi acest lucru apropo de faptul că vom comemora în anul 2004 cinci sute de ani de la moartea marelui domn.

■